The Gleaner

Vol 10 (1973)

Ο φίλος του Κοραή Δημήτριος Λώτος και τα μουσικά χειρόγρατά του

Πηνελόπη Γρ. Στάθη

doi: [10.12681/er.9593](https://doi.org/10.12681/er.9593)

Copyright © 2016, Πηνελόπη Γρ. Στάθη

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Στάθη Π. Γ. (2016). Ο φίλος του Κοραή Δημήτριος Λώτος και τα μουσικά χειρόγρατά του. *The Gleaner*, 10, 157–186. <https://doi.org/10.12681/er.9593>

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ

Ὁ Πρωτοψάλτης τῆς Σμύρνης Δημήτριος Λῶτος εἶναι κυρίως γνωστός ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία του μὲ τὸν Ἀδαμάντιο Κοραῖ.

Σῶζονται ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα τοῦ Κοραῖ πρὸς τὸν Πρωτοψάλτη, γιὰτὶ ὁ Λῶτος, καθὼς γράφει ὁ Κ. Ἄμαντος, «εἶχε τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ὀρθὴν σκέψιν νὰ διατηρήσῃ τὰς περιφήμους ἐπιστολάς ποῦ ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν μέγαλον σοφόν»¹. Δὲν ἔχουμε ὅμως παρὰ μονάχα δύο ἐπιστολὰς τοῦ Λώτου: μία πρὸς τὸν Κοραῖ (15 Δεκ. 1808) καὶ μία πρὸς τὸν Ἰάκωβο Ρῶτα (17 Ἀπρ. 1810)².

Γενικά, ξέρουμε ἀρκετὰ γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Πρωτοψάλτη μὲ τὸν μέγαλο συμπατριώτη του, λίγες ὅμως εἶναι οἱ πληροφορίες μας γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του, γιὰ τὸ μουσικὸ του ἔργο κτλ. Τὰ σχετικὰ μὲ τὴ βιογραφία καὶ τὸ μουσικὸ του ἔργο εἶχε συγκεντρώσει παλαιότερα ἡ κυρία Μέλπω Μερλιέ³. Ἀργότερα μᾶς ἔδωσε ἕνα πληρέστερο πορτραῖτο τοῦ Πρωτοψάλτη (μὲ ὅλη τὴ σχετικὴ βιβλιογραφία, χαρακτηριστικὰ κείμενα, ἱστορικὴ τοποθέτηση καὶ ψυχογραφικὰς προεκτάσεις) ὁ Λ. Βρανούσης⁴.

Καταπιάστηκα μὲ τὸ θέμα, ὅταν ὁ ἀγαπητὸς μου σύζυγος Γρηγ.

1. Κ. Ἀμάντου, *Τὰ Γράμματα εἰς τὴν Χίον κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν (1566 -1822)*, Πειραιεὺς 1946, σσ. 155 - 156.

2. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λώτου πρὸς τὸν Κοραῖ (15 Δεκ. 1808) πρωτοδημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Ν. Κ. Χ(ατζη-)Κωστῆ στὸ ΔΙΕΕ 57 (1896) σ. 265-270. Ἀναδημοσιεύεται, προλογισμένη καὶ σχολιασμένη, ἀπὸ τὸν Λ. Βρανούση στὸ βιβλίον *Κοραῖ Ἐπιστολαὶ πρὸς Πρωτοψάλτην*, ἔκδ. Συλλ. Ὠφελ. Βιβλίων, Ἀθ. 1959, σ. 105 - 111. Ἡ

δεύτερη ἐπιστολὴ τοῦ Λώτου ἔχει δημοσιευθῇ ἀπὸ τὸν Ν.Κ.Χ(ατζη-)Κωστῆ στὸ περ. «Ἀρμονία» 1 (1900) σ. 168 ἀρ. 4.

3. Μέλπως Μερλιέ, *Ἐνα μουσικὸ χειρόγραφο τοῦ Δημητρίου Λώτου, φίλου τοῦ Κοραῖ*, «Ἑλληνικά» 6 (1933), σ. 37 - 51.

4. Ἀδ. Κοραῖ, *Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Πρωτοψάλτην*, εἰσαγωγὴ, σημειώσεις καὶ ἐπιμέλεια Λ. Ι. Βρανούση, ἔκδ. Συλλ. Ὠφελ. Βιβλίων, Ἀθ. 1959, σελ. 1στ' - κα' καὶ 105 - 111.

Στάθης μ' ἐπληροφόρησε ὅτι, καταγράφοντας τὰ μουσικά χειρόγραφα τοῦ Ἀγίου Ὁρους, βρῆκε ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ ἄγνωστους, αὐτόγραφους κώδικες τοῦ Δημητρίου Λώτου, τοῦ συμπαθοῦς αὐτοῦ «Πρωτοψάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας».

Α' Βιογραφικά.

Οἱ ἀκριβεῖς ἡμερομηνίες γεννήσεως καὶ θανάτου τοῦ Δημητρίου Λώτου δὲν μᾶς εἶναι γνωστές. Ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐπιστολογραφία τοῦ Κοραῆ στίς 23 Αὐγούστου 1782⁵. Μία μόνη μαρτυρία σχετικὰ μὲ τὴν ἡλικία του μᾶς δίνει ὁ Κοραῆς, μεταξὺ σοβαροῦ καὶ ἀστείου, σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ 1790: «... Μὲ λέγεις ὅτι εἶσαι τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν· ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, ἐνθυμοῦμαι καλῶτατα ὅτι εἶναι σήμερον δώδεκα χρόνοι ἀφ' οὗ μὲ εἶπες ὅτι ἦσουν πεντεκαίτεσ-σαράκονταετής»⁶. Σύμφωνα μ' αὐτὰ δύο εἶναι οἱ πιθανὲς ἡμερομηνίες γεννήσεως τοῦ Πρωτοψάλτη: τὸ 1745 ἢ τὸ 1733, χωρὶς βέβαια νὰ ἀποκλείεται καὶ μία τρίτη, πιθανὸν ἀκριβέστερη. Ἡ τελευταία σωζομένη ἐπιστολὴ τοῦ Κοραῆ πρὸς τὸν Λῶτο εἶναι χρονολογημένη τὸ 1808⁷. Τὸ 1810 σὲ ἐπιστολὴ του ὁ Κοραῆς πρὸς τὸν Κούμα, γράφει: «... Τοὺς φίλους ὅλους καὶ τὸν Πρωτοψάλτην ἐξαιρέτως χαιρέτησε ἐκ μέρους μου. Μὲ λυπεῖ πολὺ ἡ νόσος του· ἄς τὴν ὑποφέρῃ καὶ ἄς τὴν θεραπεύῃ μὲ γερωντικὴν γνῶσιν, ἥγουν μὲ δίκαιαν ἀκριβῆ καὶ μὲ ἱατρικὰ πολὺ ὀλίγα»⁸. Τὸ 1811 ὁ Πρωτοψάλτης πρέπει νὰ εἶναι πολὺ γέρος. Ἡ τελευταία μνεῖα του βρίσκεται σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Κοραῆ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο Βασιλείου: «... Ὁ Ἰσοκράτης ἐστάλη εἰς τὸν Πρωτοψάλτην. ...»⁹. Ἐδῶ χάνουμε τὰ ἔχνη τοῦ Δημητρίου Λώτου. Κατατρεγμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴ μοῖρα στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐπαγγελματικὴ του, θὰ βρῆκε στὸ θάνατο ἀνάπαυση καὶ ἴσως ἐπιβράβευση τῆς καρτερικότητάς του.

Δύο πράγματα φαίνεται νὰ τοῦ στοίχισαν πάρα πολὺ· ἡ ἀφαίρεση τοῦ ὀφφικίου τοῦ Πρωτοψάλτου, καὶ ἀργότερα ὁ χαμὸς τοῦ γιοῦ του.

5. Ἀδ. Κοραῆς, *Ἀλληλογραφία*, ἐκδ. ΟΜΕΔ, Ἀθ. 1964, τ. Α' σ. 17, ἀρ. 7.

6. *Ἀλληλογραφία* Δ' σ. 133. Πρβλ. Βρανούση, ἐνθ' ἀνωτ., σ. ιζ' σημ. 3.

7. Κοραῆς, *Ἀλληλογραφία*, τ. Β' σ. 476, ἀρ. 421. Τὸ κείμενο τῆς ἐπιστο-

λῆς καὶ στὴν ἐκδ. Βρανούση, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 102-103, ὅπου (σ. 102 σημ. 1) καὶ ἀποκατάσταση τῆς ὀρθῆς ἡμερομηνίας (11 Ὀκτ. 1808), καθὼς καὶ χρήσιμες συσχετίσεις.

8. Κοραῆς, *Ἀπαντα*, ἐκδ. Γ. Βαλέτα, Ἀθ. 1965, τ. Β1, σ. 726, ἀρ. 472.

9. *Ἀπαντα*, Β1 σ. 756, ἀρ. 491.

Ἡ ἐλάττωσις τοῦ μισθοῦ του, ποῦ ἦταν ἤδη «γλίσχρος», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μ. Γεδεών σέ σχετικό του ἄρθρο¹⁰, καί ἡ κατοπινὴ ἀφαίρεσις τοῦ ὀφφικίου του τὸν κάνουν νὰ ἐκμυστηρεῖται πικρὰ παράπονα στὸν Κοραῖ. Καί ἡ πίκρα αὐτὴ ἀντανακλᾷ στὶς ἀπαντήσεις τοῦ Κοραῖ, ὁ ὁποῖος ἀγανακτεῖ γιὰ τὴν ἄδικη μεταχείριση τοῦ φίλου του. Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀδικία θεωρήθηκε ὁ μητροπολίτης Σμύρνης Γρηγόριος (τοῦ ὁποίου τὴν ἐνθρόνισις ὁ ἴδιος ὁ Κοραῖς εἶχε ἄλλοτε χαιρετήσῃ με ἐνθουσιασμό¹¹). Τώρα ὁ Κοραῖς, ἀναφερόμενος στὸν μητροπολίτη Σμύρνης, ἔγραφε (20 Δεκ. 1788) στὸν Λῶτο: «... Σὲ ἐστέρησεν ἀδίκως τὸ ὀφφικίόν σου· αὐτὸ ἠδύνατο νὰ σὲ τὸ κάμη καὶ ὁ Αἰβάζης καὶ ὁ Οὐζουνάλης καὶ ὁ παραμικρὸς ἐξωλέστατος ληστής καὶ φονεὺς. Ἀλλὰ δύναται νὰ σὲ ἀφαιρέσῃ τὴν προκοπὴν σου; Δύναται νὰ σὲ ἀλλάξῃ τὴν συνείδησίν σου;»¹². Πράγματι, τὸ 1788 ὁ Σμύρνης Γρηγόριος, βασιζόμενος στὰ δικαιώματα ποῦ τοῦ ἔδινε τὸ γνωστὸ «Συνυποσχετικόν»¹³ καὶ ἔχοντας προηγούμενα μετὰ τὸν Δ. Λῶτο, τὸν ἔπαυσε, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ εἶχε ἐλαττώσει τὸν μισθὸ του¹⁴. Φαίνεται ὅμως ὅτι γιὰ τὴ διένεξιν αὐτὴ δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ ὑπεύθυνος ὁ Πρωτοψάλτης¹⁵. Ὁ Κοραῖς δὲν θέλησε ποτὲ νὰ θεωρήσῃ ἐκπτωτο ἀπὸ τὸ ὀφφικίον του τὸν Δημήτριον Λῶτο καὶ τοῦ ἔγραφε: «Πρωτοψάλτην θέλει σὲ ὀνομάσω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ πατριάρχης ἤθελε σὲ παύσῃ τοῦ ψάλλειν...»¹⁶.

Δὲν ξέρουμε πολλὰ γιὰ τὴν οἰκογένειά του, οὔτε καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν του. Σὲ δυὸ-τρεῖς ἐπιστολές του ὁ Κοραῖς εὐχαριστεῖ τὴν σύζυγον τοῦ Λώτου γιὰ μιὰ κουβέρτα («σκέπη»), τὴν ὁποία σίγουρα τοῦ εἶχε πλέξῃ μόνῃ της. Ἐπίσης συχνὰ γράφει: «...τὴν σύζυγόν σου καὶ τὰ φίλτατά σου τέκνα ἡδιστα προσαγορεύω».

Τὸν χαμὸ τοῦ γιοῦ τοῦ Λώτου μαθαίνουμε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ γράμμα τοῦ Κοραῖ πρὸς τὸν φίλον του Villoison τὸ 1791: «...Je

10. Μ. Γεδεών, *Ἀμοιβαὶ τῶν μουσικῶν*, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», τ. 25 (1905) σσ. 43 - 44 καὶ 59 - 60.

11. Κοραῖς, *Ἀλληλογραφία*, τ. Α' σ. 61, ἀρ. 21 (20 Νοεμβρ. 1785).

12. Κοραῖς, *Ἀλληλογραφία*, τ. Α' σ. 107, ἀρ. 31.

13. Τὸ «Συνυποσχετικόν», τὸ δημοσιεύει ὁ Ν. Χ' Κωστής στὰ *Σμυρναϊκὰ Ἀνάλεκτα*, Ἀθ. 1906, σ. 86.

14. Πρβλ. Ν. Βέη, *Ὅργανον μουσι-*

κὸν χειρόγραφον Δημητρίου Λώτου, «Μικρασιατικὰ Χρονικά» 6 (1955) σ. 306-307.

15. Πρβλ. Σταμ. Καρατζᾶ, *Σμύρνης Τραγωδίαις*, Ἀθ. 1958, σ. 24, 25, 26, ὅπου πληροφορίες σχετικὰς μετὰ τὸν δῦστροπον χαρακτήρα τοῦ Γρηγορίου.

16. Κοραῖς, *Ἀλληλογραφία*, τ. Α' σ. 104, ἀρ. 40 (15 Σεπτ. 1788).

viens de recevoir des lettres de mon pays avec le récit tragique d'une autre espèce d'ouragan qui moissonna presque tous les enfans de Smyrne [...] Le chantre qui me mande ce récit, et qui perd aussi un fils de 5 ans pour sa part. . . »¹⁷. 'Ο ἴδιος ὁ Πρωτοψάλτης γράφει (15 Δεκ. 1808): « . . . "Όλα ταῦτα ὑπέμεινα καὶ ὑπομένω· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ πόνος τῆς τοῦ μακαρίτου υἱοῦ μου πληγῆς, μὲ ὅλους τοὺς τρόπους ὁποῦ μεταχειρίζομαι εἰς τὸ νὰ διασκεδάσω καὶ νὰ ἐλαφρώσω αὐτὸν τὸν θανατηφόρον πόνον, ἤγουν μὲ τὰ τόσα παραδείγματα, ἀναγνώσεις τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἠθικῶν ἱστοριῶν, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐξαλείψω, οὔτε θέλω δυνηθῇ, παρὰ μόνος ὁ θάνατος ἔχει νὰ τὸν ἐξαλείψῃ».¹⁸ "Όλ' αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπέδρασαν καὶ στὸν εὐθυμο χαράκτηρα του. 'Ο «ἀστεῖος ψάλτης», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσε ὁ Κοραῆς¹⁹, ὁ φημισμένος ἄλλοτε γιὰ τὰ ἀνέκδοτά του καὶ «τὰς νοστιμάδας» του²⁰, κλείστηκε ἴσως στὸν ἑαυτό του καὶ περπατοῦσε μελαγχολικὸς στὸ Τρίστρατο τῆς Σμύρνης, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀγία Φωτεινή, ἀναπολῶντας τὶς εὐτυχισμένες μέρες, ποὺ μὲ τὸ καλουπάκι του, γεμᾶτος ὑπερηφάνεια, πῆγαινε γιὰ τὸ στασίδι τοῦ Πρωτοψάλτη· τότε ποὺ ἦταν τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ὅλης τῆς Σμύρνης.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ πολὺ λυπηρὰ συμβάντα, ὁ Πρωτοψάλτης ὑπεθυμίζει στὸν Κοραῆ (15 Δεκ. 1808) καὶ πολλὰ ἄλλα βάσανα ποὺ εἶχε περάσει: «Ἐγώ, φίλε μου, ὑπέφερα πολλὰ, ὡς γινώσκεις, μὲ μεγάλην γενναϊότητα καὶ ὑπομονὴν εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀθλιεστάτης ζωῆς μου —ἀσθeneίας, πόνους, θανάτους τῶν παιδιῶν μου, πυρκαϊᾶς τρεῖς, ζημίας, καταδρομάς— καὶ ἔτι δοκιμάζω πολλοὺς πειρασμούς...»²¹. Ἐὰν ὁ δυστυχὴς Πρωτοψάλτης κατοικοῦσε κοντὰ στὴν Ἀγία Φωτεινή, τρεῖς φορές ἢ φωτιά τοῦ ἐρείπωσε τὸ σπίτι. Τὸ 1763 (26 Ἰουλίου), ὅταν τὸ μητροπολιτικὸ μέγαρο καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, καθὼς

17. Ἀλληλογραφία, τ. Α' σ. 149, ἀρ. 40.

18. Ἐκδ. Βρανούση, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 111, ἐκδ. ΟΜΕΔ τ. Α' σ. 500.

19. Κοραῆς, Ἀλληλογραφία, τ. Β' σ. 478, ἀρ. 422.

20. Σὲ ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Κοραῆς (16 Αὐγ. 1787) γράφει στὸν Πρωτοψάλτη: «Μὲ ζητεῖς νοστιμάδας· δὲν ἤξεύρω τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό. Ἄν ζητῇς βωμολοχίας, τὰς ὁποίας οἱ Χῖοι ὀνομάζουσι «μετριάσματα», θαυμάζω τὴν

αἵτησίν σου» (Κοραῆς, Ἀλληλογραφία, τ. Α' σ. 81). Ἐπίσης γράφει σχετικὰ καὶ σὲ ἐπιστολὴ τοῦ (25-1-1793) στὸν Bernard Keun: «Faites-moi le plaisir de remettre au chantre la lettre ci-incluse. Il vous racontera quelques anecdotes que peut-être vous ne trouverez (pas) dans tous ces pamphlets». (Αὐτόθι, Α' σ. 307 - 308).

21. Ἐκδ. Βρανούση, σ. 111, ΟΜΕΔ τ. Α' σ. 500.

και τὸ μεγαλύτερο τμήμα τοῦ Φραγκομαχαλᾶ, ἀποτεφρώθηκαν. Τὸ 1778 (14 Ἰουλίου), ὅταν, ὕστερα ἀπὸ σεισμό, πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὴν Ἀγία Φωτεινή, τὸ σχολεῖο καὶ τὰ σπίτια τῶν προκρίτων. Τότε κάηκε καὶ τὸ σπίτι τοῦ Κοραῆ. Ἡ τρίτη πυρκαϊὰ²² ἔγινε τὸ Μάρτιο τοῦ 1797 στὸ τρομερὸ «Ρεμπελιό», ὅταν οἱ Τοῦρκοι πυρπόλησαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς χριστιανικῆς Σμύρνης²³.

Ἀλλὰ τὰ βάσανα ποὺ διεκτραγωδεῖ ἡ ὑπαινίσσεται ὁ Πρωτοψάλτης στὸ παραπάνω γράμμα του πρὸς τὸν Κοραῆ (15 Δεκ. 1808) εἶχαν καὶ συνέχεια, ἀκόμα ὀδυνηρότερη. Δυὸ χρόνια περίπου ἀργότερα (17 Ἀπρ. 1810) ἔγραφε στὸν Ἰάκωβο Ρῶτα: «... σοὶ ἔγραψα πρὸ ὀλίγου [...] τὴν νέαν καὶ ἐλεεινὴν τραγωδίαν ἣτις μοὶ ἐσυνέβη, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀθλίου γαμβροῦ μου, ὅστις μοὶ ἄφησεν τὴν ἀθλίαν θυγατέρα μου μετὰ παιδίων ἑπτὰ, μὲ ἄκραν πτωχείαν, καὶ μὲ χρέος βαρύτατον [...]. Τὰ ἰδικὰ μου δὲν ἔχουσιν τέλος, υἱέ μου· καὶ τί νὰ σέ εἰπῶ, καὶ τί νὰ σέ γράψω; [...]. Δὲν ἤξεύρω ἔτι τί ἔχωσι νὰ ἰδῶσιν οἱ τυφλοὶ μου ὀφθαλμοί· ἔλεως ὁ Κύριος...»²⁴.

Γιὰ τὴ μόρφωση τοῦ Δημητρίου Λώτου λίγα ἐπίσης γνωρίζουμε. Φαίνεται ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς στοιχειώδεις γραμματικὲς γνώσεις δὲν εἶχε πολὺ προχωρήσει. Ἡ συγγένειά του ὅμως μὲ τὴν μεγάλη οἰκογένεια τῆς Σμύρνης, τοὺς Μπαχατόρηδες²⁵, ἡ φιλία του μὲ λογίους, καὶ προπάντων τὸ ἐπάγγελμά του, τὸν βοήθησαν νὰ καλλιεργηθῇ μόνος του διαβάζοντας καὶ μελετῶντας τὰ ἐκκλησιαστικὰ κείμενα, ἀπ' ὅπου καὶ συχνὰ ἀντλοῦσε φράσεις ὁλόκληρες γιὰ τοὺς στίχους του.

Στὰ γραφόμενά του συχνὰ εἶναι οἱ φραστικὲς του ἀδεξιότητες, προπάντων ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τὸ ὕφος τῶν λογίων.

Ὁ Κοραῆς συχνὰ τὸν διορθώνει δηκτικά, ὥστε νὰ τοῦ χαρίσῃ χαμόγελο καὶ γνώση. Ἔτσι, διορθώνοντάς του τὴ στίξιν, τοῦ γράφει (25 Ἰουν. 1784): «... Καὶ ἰδοὺ τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς, ἀπαράλλακτον καθὼς τὸ ἔγραψας: *Ἡ μήτηρ σου σὲ ἐπεύχεται ἐγέννησε καὶ τρι-*

22. Χ. Σολομωνίδης, *Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης*, Ἀθ. 1960, σ. 44-45, ὅπου πληροφορίες γιὰ τὶς πυρκαϊὲς στὴ Σμύρνη.

23. Σχετικὰ μὲ τὸ «Ρεμπελιό» τῆς Σμύρνης βλ. «Μικρασιατικὰ Χρονικὰ» 1 (1938) σ. 241. — Ν.Α. Βέης, *Τὸ μεγάλο Ρεμπελιό τῆς Σμύρνης*, «Μι-

κρασ. Χρονικὰ» 4 (1948) σ. 410. — Χ. Σολομωνίδης, *Ὑμνος καὶ Θρήνος τῆς Σμύρνης*, Ἀθ. 1957, σ. 182 κ.έ.

24. «Ἀρμονία» 1 (1900) σ. 176.

25. Πληροφορίες γιὰ τοὺς Μπαχατόρηδες δίνει ὁ Ν. Βέης, *Ὅργισον μουσικὸν χειρόγραφον* κτλ., σ. 302 - 303.

τον υἱὸν ὁ σύντεκνός σου μισερ Νικόλαος κτλ. Εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, ἂν δὲν εἶχον δίκαιον νὰ ἐκπλαγῶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς ἀδελφοῦ, πρὶν ἀναγνώσω τὸ ἐπόμενον «ὁ σύντεκνός μου μισερ Νικόλαος»²⁶. Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Κοραῆς δίνει κανόνες γραμματικῆς καὶ ὀρθογραφίας στὸ Λῶτο, τοῦ ὑποδεικνύει ν' ἀποφεύγη τὶς τουρκικὲς ἐκφράσεις ἐκεῖ ὅπου μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦ ἀντίστοιχες ἐλληνικὲς κλπ.²⁷. Οἱ ὁδηγίες παρέχονται μὲ ἀρκετὸ χιοῦμορ, ὅπως λ.χ. ἡ ὑπόδειξις γιὰ τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς: «...Νὰ κάμωμεν, νὰ φάγωμεν, νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πρωτοψάλτου διὰ νὰ τὸν χαιρετήσωμεν καὶ νὰ τὸν συγχαρῶμεν ὅτι τὸν ἐλάττωσαν τὸν μισθὸν τοῦ διὰ τὸ νὰ ἐπλούτησε...»²⁸. Παράλληλα ὅμως ὁ Κοραῆς ζητάει τὴν βοήθειαν τοῦ Πρωτοψάλτη γιὰ τύπους ἰδιωματικῶν λέξεων, λαϊκῆς παροιμίας, ζητάει ἀκόμη νὰ τοῦ λύσῃ ἀπορίες σχετικὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ μουσικὴ ὁρολογία²⁹. Καὶ αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ Κοραῆ ὁ Villoison θέτει ἐρωτήματα στὸ Λῶτο γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς Ἀνατολῆς. Αὐτὸ δίνει μεγάλη χαρὰ καὶ ὑπερηφάνειαν στὸν συμπαθῆ Πρωτοψάλτη, ὥστε, ὅταν συνθέτει τὴν ἀπάντησίν του στὸν Βιλλουαζόν, βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὅλη του τὴν ἱστορικὴ μνήμη καὶ τὴν πολυλογία του («ἀριστούργημα» ἀποκαλεῖ τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Κοραῆς)³⁰.

Τέτοια εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἀγαθοῦ Λώτου γιὰ τὸν φίλο του, τὸν σοφὸ γιατρό, τὸν πολυμαθέστατο Κοραῆ, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ λαμβάνει γράμμα τοῦ, λάμπει ἀπὸ χαρὰ, τὸ διαβάζει σὲ ὅλους καὶ τὸ κυκλοφορεῖ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἐορτῆς ὁ Δημήτριος Λῶτος προσφέρει στοὺς φίλους του κοινὸ ἀνάγνωσμα τὰ γράμματα ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ὁ Κοραῆς τὸ πληροφορεῖται καὶ τοῦ γράφει (15 Ἰαν. 1788): «... Φαίνεται με νὰ σὲ βλέπω μὲ τὸ τζιμπούκι εἰς τὸ στόμα, περικυκλωμένον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους τζιμπούκοφοροῦντας ὡσαύτως, εἰς μίαν ὀμίχλην πυκνοτάτην καπνοῦ ἀναβαίνουσιν ἀπὸ τοὺς λουλάδες καὶ καταμαυρίζουσιν τὸ στέγωμα τῆς οἰκίας, δημηγοροῦντα, ἀναγινώσκοντα, ἀγαλλιώμενον ἐπὶ τοῖς παροῦσι, προλέγοντα τὰ μέλλοντα [...] Ἀλλὴν φορὰν μὴν ἀναγινώσκης τὰς ἐπιστολάς μου τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς σου· ἄλλο δὲν ἔλειψε, παρὰ νὰ

26. Ἐκδ. Βρανούση, σελ. 9, ἐκδ. ΟΜΕΔ τ. Α' σ. 27, ἐκδ. Βολέτα Β1 σ. 81.

27. Κοραῆς, Ἀλληλογραφία, Α' σ. 94 - 95 (15 Ἰαν. 1788).

28. Αὐτόθε, σ. 94.

29. Κοραῆς, Ἀλληλογραφία, Α' σ. 302 (21 Ἰαν. 1793).

30. Κοραῆς, Ἀλληλογραφία, Α' σ. 308 (7 Μαρτ. 1793).

τὴν τονίσῃς καὶ νὰ τὴν ψάλλῃς ἐπ' ἐκκλησίαις εἰς τὸν ὄρθρον ἀντὶ τοῦ πολυελέου· αὐτὸ βέβαια ἤθελεν ἦτο πολὺ κωμικώτερον»³¹.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφελῇ ἀδυναμία βασιζέται ὁ Κοραΐς, ὅταν στέλνει στὸ Λῶτο τὰ γεμᾶτα μὲ προοδευτικὲς ιδέες γράμματα ἀπὸ τῆ Γαλλίας. Ξέρεи ὅτι ὁ Πρωτοψάλτης θὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιστολὴ του σὲ ὅλους· καὶ ὅταν τὸ 1808 θέλησε νὰ στηλιτεύσῃ τοὺς προκρίτους, γράφει ἓνα δηκτικώτατο γράμμα στὸν Πρωτοψάλτη καὶ τοῦ τὸ στέλνει μέσω τοῦ Ἀλεξ. Βασιλείου, στὸν ὁποῖο καὶ ἔγραφε (11 Ὀκτ. 1808) σχετικὰ: «Τοῦ ἀστείου ψάλτου εἶναι τέσσαρες ἡ πέντε αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὰς ὁποίας κάμνω μίαν μόνην ἀπόκρισιν. Εἰς μίαν ἀπὸ ταύτας εἶναι καὶ ὁ μακρὸς κατὰλογος τῶν νοσημάτων (μεταξὺ τούτων καὶ ἡ κασίδα), τῶν ὁποίων τὴν θεραπείαν ὡς ἀπ' ἱατρὸν ζητεῖ. Ἐπειδὴ ἔθος ἔχει νὰ περιφέρῃ τὰς ἐπιστολάς μου καὶ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ εἰς ὅλους —καὶ μάλιστα εἰς τοὺς προέχοντας, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχει μεγάλην οἰκειότητα— ἔκρινα ὅτι ὁ σκωμματικὸς (καὶ ὀλίγον εἰς τὸ βωμολοχικὸν ἀποκλίνων) τρόπος ἐσύμφερε περισσότερον, παρὰ τὸν μετὰ σπουδῆς»³². Πραγματικὰ, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀντιγράφτηκε ἀπὸ πολλοὺς καὶ κυκλοφόρησε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι «εἰς χίλια σχεδὸν ἀντίγραφα», ὅπως μᾶς πληροφορορεῖ ὁ Κούμας³³. Ὅπως βλέπουμε ἐδῶ, ὁ ρόλος τοῦ Πρωτοψάλτη εἶναι σημαντικὸς, γιατί συντελεῖ στὸ μορφωτικὸ ζύγνημα τῶν Συμυρναίων. Γράφει ὁ Λῶτος: «... Αὐτὴν τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐξοχότησου περὶ τῆς ἐνταῦθα κασίδας τῆς ἀμαθείας, τὴν αὐτὴν ἔχω καὶ ἐγὼ, κράζω καὶ βοῶ διὰ παντὸς καὶ καθημερινῶς...»³⁴.

Ὁ Κοραΐς καὶ οἱ ἐπιστολές του ἦταν τὸ παράθυρο τοῦ κόσμου γιὰ τὸν ἀγαθὸ Πρωτοψάλτη. Πολλές φορές ὅμως γίνονταν φορτικὸς στὸ σοφὸ Χίο, ὅταν τοῦ ἔλεγε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ Σμύρνη. Αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἐγωιστικὴ φιλία, ἀλλὰ μιὰ πατριωτικὴ ἔξαρση ποὺ ὀφείλεται πάλι στὸν Κοραῖ. Τὸν παρακινεῖ νὰ γυρίσῃ, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ Σμύρνη διδάσκοντας στὸ φιλολογικὸ Γυμνάσιο ἢ στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολή. Ἔτσι ὁ Κοραΐς, γράφοντας (4 Δεκ. 1786) στὸν Bernard Keun (τὸν «Δόμινον», ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ), τοῦ λέει φανερὰ ἐνοχλημένος: «... Le brave chantre me demande de tems en tems des nouvelles de mon retour; jugez l'embarras que j'éprouve en cherchant à éluder ces questions. Je ne puis dire ni

31. Ἐκδ. Βρανούση, σ. 32, ΟΜΕΔ
τ. Α' σ. 90.

32. Ἐκδ. Βρανούση, σ. 106.

33. ΔΙΕΕ 5 (1896) σ. 276· πρβλ.
Βρανούση, σ. 106.

34. Ἐκδ. Βρανούση, σ. 107.

oui ni non. Il faut cependant dire l'un ou l'autre...»³⁵. Ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, σὲ ἄλλη πιεστικὴ ἐρώτηση τοῦ Πρωτοψάλτη, ὁ Κοραῆς γράφει πάλι (3 Δεκ. 1796) στὸν Β. Keun: «... Un service que je vous demande, mon cher ami, et que j'attends de votre amitié, c'est de persuader à ce bon chanfre que mon séjour dans cette capitale est nécessaire pour les ouvrages dont je suis occupé et qu'on ne peut absolument faire dans un pays dépouillé de tout secours littéraire par les mains dévastatrices des Turcs. Imaginez-vous dans quel embarras il me jette...»³⁶. Αὐτὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα μᾶς δείχνουν τὰ ἀγνὰ αἰσθήματα τοῦ Πρωτοψάλτη, ποὺ ἔτρεφε ἄπειρο θαυμασμὸ γιὰ τὸν Κοραῆ καὶ πίστευε ὅτι, μόνον ἂν ἐρχόταν στὴ Σμύρνη, θὰ μπορούσε νὰ σωφρονίσῃ καὶ νὰ παρακινήσῃ τοὺς στενοκέφαλους Σμυρναίους πρὸς τὴν πρόοδο.

Ἡ φιλία καὶ ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τὸν Κοραῆ τὸν κάνουν νὰ αἰσθάνεται σὲ πλεονεκτικὴ θέσῃ ἀπέναντι στοὺς συμπατριῶτες του. Τὴν παράταξιν τῶν συντηρητικῶν χαρακτηρίζει ὡς «δεισιδαίμονας καὶ ὑπερασπιστὰς τοῦ ἱεροθεϊκοῦ καὶ χρυσανθικοῦ κοινοβίου»³⁷.

Ἡ φιλία τοῦ μὲ τὸν Κοραῆ εἶναι σὰ νὰ τοῦ ἔδωκε μιὰ κάποια εὐθύνη γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῆς Σμύρνης. Μιλáει γιὰ τὸ νεοἱδρυθὲν Φιλολογικὸ Γυμνάσιο μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, καὶ ἐξαίρει τὴν ικανότητα τῶν διδασκάλων. Παίρνει μέρος στὰ κοινά, τὰ ὅποια θεωρεῖ καθήκον του νὰ παρακολουθῇ. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Κούμας σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Κοραῆ: «...Εἶδον τὴν Σμύρνην κατὰ τὴν κγ' Ἰουλίου καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅλην τὴν ὁμήγουριν τῶν καλῶν ἀρχόντων, καὶ μετὰξὺ αὐτῶν τὸν Πρωτοψάλτην...» Εἶναι δηλαδὴ ἀνάμεσα στοὺς προκρίτους σεβαστὸ πρόσωπο τῆς Σμυρναϊκῆς κοινωνίας,

Μελετῶντας τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Κοραῆ μὲ τὸν Πρωτοψάλτη, συναντοῦμε καὶ μιὰ ἐπιστολὴ (23 Μαρτ. 1785), ὅπου ὁ Κοραῆς τοῦ γράφει: «...Ἐκαμες καλὰ νὰ ἐπιχειρισθῇς τὸ σ χ ο λ ε ῖ ο ν τ ῆ ς μ ο υ σ ι κ ῆ ς· καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος θέλει φροντίσει ὁ Θεός...»³⁸. Τὸ 1776 μαρτυρεῖται ἡ ἱδρυση τῆς Β' Πατριαρχικῆς Μουσικῆς Σχολῆς στὴν Κωνσταντινούπολη, προσπάθεια συνεχίσεως τῆς μουσικῆς παρα-

35. Κοραῆς, Ἐλληλογραφία, τ. Α' σ. 78, ἀρ. 24.

36. Ἐλληλογραφία, τ. Α' σ. 504, ἀρ. 172.

37. Πρόκειται γιὰ τοὺς ἀρχιδιδασκά-

λους τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, Χρύσανθο Καραβία καὶ Ἱερόθεο Δενδρινό· βλ. Α. Βρανούση, ἐνθ. ἀνωτ. ὑποσημ. σ. 107.

38. Ἐκδ. Βρανούση, σ. 7, ἐκδ. ΟΜΕΔ τ. Α' σ. 52 ἀρ. 17.

δόσεως³⁹. Ὁ Λῶτος, πιστὸς στὸ ἔργο του, θέλησε νὰ συμβάλῃ σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια καὶ νὰ δικαίωσῃ τὴ φήμῃ ὅτι οἱ ψάλτες ἦταν καὶ διδάσκαλοι. Ἔτσι, σὲ χειρόγραφό του τὸν βλέπουμε νὰ ὑπογράφη «Δημήτριος Λῶτος Διδάσκαλος Σμύρνης». Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶχε ιδρύσει στὴ Σμύρνη σχολεῖο Βυζαντινῆς Μουσικῆς· ἐκτὸς ἂν δίδασκε σὲ ἕνα πειριορισμένο ἀριθμὸ ἀτόμων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποτελοῦσαν τὸ χορὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Ἀλλοῦ δὲν ἀναφέρεται τὸ «σχολεῖο» τοῦ Λῶτου. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σχετικὴ μνεῖα εἶναι τοῦ ἔτους 1785, προτοῦ ἀκόμῃ παυθῇ ὁ Λῶτος ἀπὸ τὸ στασίδι τοῦ Πρωτοψάλτη, ἐνισχύει ἴσως τὴ δεύτερη ἄποψιν, περὶ διδασκαλίας τῶν μελῶν τοῦ χοροῦ. Τέτοια σχολεῖα μικρὰ δίχως σημαντικὴ προβολή, ὑπάρχουν σχεδὸν σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁλη τοῦ ἡ ζωὴ εἶναι ἀφιερωμένη στὴ διακονία καὶ στὴν καλλιέργεια τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Εἶναι Πρωτοψάλτης, διδάσκαλος μουσικῆς καὶ συγγραφέας πολλῶν μουσικῶν κωδίκων. Σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Κοραῆς, μὲ ἡμερομηνία 15 Νοεμβρ. 1791, τοῦ γράφει: «Ἐμαθον μὲ μεγάλῃν μου εὐχαρίστησιν ὅτι ἔγινες καὶ συγγραφεὺς βιβλίων καὶ σὲ στοχάζομαι τὴν σήμερον ὡς ἄλλον Μιραβὼν τῆς Σμύρνης. Δὲν ἔφθανεν αὐτό, ἀλλὰ ἐπεχειρίσθης νὰ οἰκοδομήσῃς καὶ τὸν οἶκον σου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐλύπησε διὰ τὰς ἀνωφελεῖς ἴσως δαπάνας, εἰς τὰς ὁποίας καταναλίσκεις ὅχι τὸν πλοῦτον σου ἀλλὰ τὸ ὑστέρημά σου. Πότε καὶ ποῦ, μὴ γινώσκων τὴν ἀγγλικὴν διάλεκτον, ἀνέγνωσας τὸν Στέρνιον ἢ λογιότης σου; Αὐτὸς ὁ κωμικώτατος συγγραφεὺς λέγει ρητῶς εἰς τὰς μυθιστορίας του ὅτι κάθε τίμιος ἄνθρωπος χρεωστεῖ νὰ κάμῃ τέσσαρα πράγματα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον: νὰ συνθέσῃ βιβλίον, νὰ οἰκοδομήσῃ οἶκον, νὰ γεννήσῃ τέκνον καὶ νὰ φυτεύσῃ δένδρον. Ἰδοῦ, λοιπόν, ἔπραξας τὰ τρία καὶ δὲν σὲ λείπει ἄλλο παρὰ τὸ νὰ φυτεύσῃς καὶ ἕνα δένδρον ἐμπρὸς εἰς τὸν νέον οἶκον σου· πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ φυτεύσῃς τὸ ξύλον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, ἀλλὰ φύτευσον δένδρον ἀπλοῦν καὶ ἀπονήρευτον διὰ νὰ ἀνατραφῶσιν ὑποκάτω εἰς τὴν σκιάν του τὰ τέκνα σου καὶ ἀναγινώσκωσι κανένα καιρὸν τὰ συγγράμματα τοῦ πατρὸς των καὶ βλέπωσι τὰς οἰκοδομάς του»⁴⁰. Ἀπὸ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἀπό-

39. Γ. Παπαδοπούλου, *Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς*, Ἀθ. 1890, σ. 373 κ.ε.

40. Ἄλλῃ μιᾷ φορᾷ, ὅταν ὁ Λῶτος πικραμένος γιὰ τὴν ἀπόλυσή του, προτείνει στὸν Κοραῆ νὰ ἐγκατασταθῇ

στὴ Σμύρνη ὡς γιατρὸς κι αὐτὸς νὰ γίνῃ ὁ φαρμακοποιὸς του (σπετζιάρης), ὁ τελευταῖος τοῦ λέει: «Καὶ ποῦ εὐκαιρεῖς σύ, ἀδελφέ μου, νὰ γενῆς σπετζιάρης, εἰς καιρὸν ὅταν καταγίνεσαι νὰ συγγράφῃς πονήματα;».

σπασμα τοῦ Κοραΐ μαθαίνουμε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς συγγραφικὲς ἐπιδόσεις τοῦ «Πρωτοψάλτου τῆς τῶν Συμυρναίων Ἐκκλησίας».

Β) Τὰ χειρόγραφα τοῦ Λώτου.

Ἡ μέχρι τώρα ἔρευνα μᾶς ἔχει παρουσιάσει 9 χειρόγραφα τοῦ Δημητρίου Λώτου· ἐπτά ἢ Μ. Μερλιέ⁴¹, ἓνα ὁ Ν. Βέης⁴², ἓνα ὁ Φ. Μπουμπουλίδης⁴³ καὶ ἓνα ὁ Π. Ἐνεπεκίδης⁴⁴. Τὸ τελευταῖο εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸν Ἱεροσολυμιτικὸ κώδικα τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς Ἀβραάμ ὑπ' ἀριθμ. 101 (τοῦ ἔτους 1783), τὸν ὁποῖο εἶχε περιγράψει ἤδη ὁ Παπαδόπουλος Κεραμεύς, καὶ ὁ ὁποῖος περιῆλθε ἀργότερα στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων (Suppl. Gr. 1333).

Ἡ παροῦσα μονογραφία θὰ προσθέσῃ ἄλλα τέσσερα ἄγνωστα χειρόγραφα τοῦ Δημητρίου Λώτου.

Ὅταν ὁ Δημήτριος Λῶτος φιλοπονοῦσε τοὺς περίτεχνους μουσικοὺς κώδικες, φρόντιζε νὰ διαωνίσῃ καὶ τὸ ὄνομά του. Στὰ χειρόγραφα του βρίσκουμε στίχους μὲ ἀκροστιχίδες: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (βλ. πῶς κάτω ἀρ. 4), ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΩΤΟΣ ΕΣΤΙ (ἀρ. 7 καὶ 8) ἢ διάφορες ἄλλες ἐνδείξεις, ὅπως: *χειρ Δημητρίου Λώτου τοῦ Χίου καὶ πρωτοψάλτου τῆς τῶν Συμυρναίων Ἐκκλησίας* (ἀρ. 10) ἢ *χειρ Δημητρίου Χίου καὶ Πρωτοψάλτου Σμύρνης* (ἀρ. 13) ἢ *Δημήτριος Λῶτος Διδάσκαλος Σμύρνης* (ἀρ. 1) ἢ *διὰ χειρὸς καμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δημητρίου Λώτου ἐκ Νήσου Χίου* (ἀρ. 1) ἢ *ἐγγράφη ἰδιοχείρως παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δημητρίου Λώτου, ἐκ τῆς νήσου Χίου καὶ ποτὲ ψάλτου τῆς τῶν Συμυρναίων ἐκκλησίας* (ἀρ. 5) ἢ *συνέταξεν . . . Δημήτριος Λῶτος ὁ ἐκ Χίου, πρωτοψάλτης τῆς ἐκκλησίας Συμυρναίων* (ἀρ. 7) ἢ *παρ' ἐμοῦ*

41. Μέλπως Μερλιέ, "Ἐνα μουσικὸ χειρόγραφο τοῦ Δημητρίου Λώτου, φίλου τοῦ Κοραΐ, «Ἑλληνικά» 6 (1933) σ. 37 - 51.—Πρόκειται γιὰ τὰ χειρόγραφα ποὺ ἀναγράφω πῶς κάτω μὲ ἀρ. 1, 5, 7, 8, 9, 12, 13.

42. Ν. Βέης, "Ὅγδοον μουσικὸν χειρόγραφον Δημητρίου Λώτου, «Μικρασιατικὰ Χρονικά» 6 (1955) σ. 306-307. — Πρόκειται γιὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 10 τῆς ἀναγραφῆς μας.

43. Φ. Μπουμπουλίδου, "Ἄγνω-

στος μουσικὸς κώδιξ τοῦ πρωτοψάλτου Σμύρνης Δημητρίου Λώτου, στὸν τόμο *Eis Mνήmēn K. Ἀμάντου*, Ἀθ. 1960, σ. 272-279.—Πρόκειται γιὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 11 τῆς ἀναγραφῆς μας.

44. P. Enepekides, *Un nouveau manuscrit de musique ecclésiastique, autographe de Demetrius Lotos, ami intime de Coray*. «Ἑλληνικά» 16 (1958/9) σ. 118. — Πρόκειται γιὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 8 τῆς ἀναγραφῆς μας.

τοῦ εὐτελοῦς Δημητρίου Χίου καὶ πρωτοφάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων ἐκκλησίας (ἀρ. 8) ἢ διὰ χειρὸς ἐμοῦ Δημητρίου Λώτου τοῦ πίκλην ἐκ Χίου ὁρμωμένου καὶ πρωτοφάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων ἐκκλησίας (ἀρ. 9).

Καὶ ἦταν καλλιτέχνης ὁ συμπαθὴς Πρωτοφάλης, τοῦ ὁποῦ τοῦ χειρόγραφα εἶναι δείγματα καλλιγραφίας, ὑπομονῆς καὶ λεπτῆς τέχνης. Τὰ πρωτογράμματα καὶ τὰ κοσμήματα στὶς ἀρχὲς τῶν κεφαλαίων μαρτυροῦν τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλλε νὰ παρουσιάσῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὁμορφότερα τὸ περιεχόμενο τοῦ «πονήματός» του. Συχνὰ βλέπουμε πολυποίκιλα σχεδιάσματα ὁλοσέλιδα γιὰ τὴν ἀκριβέστερη ἐξήγηση μουσικῆς ὁρολογίας· τέτοια εἶναι τὸ «δένδρο» καὶ ὁ «τροχός», τῆς παραλλαγῆς τῆς βυζαντινῆς σημειογραφίας.

Τὸ εἶδος τῶν χειρογράφων τοῦ Δημητρίου Λώτου εἶναι τὰ βασικὰ ψαλτικά βιβλία, δηλ. Ἀνθολογίες, Παπαδικές, Μαθηματάρια, Κρατηματάρια. Ὅλα πολυσέλιδοι τόμοι.

Τὰ ἐννέα γνωστὰ καὶ τὰ τέσσερα ἄγνωστα μέχρι τώρα χειρόγραφα τοῦ Δημητρίου Λώτου καλύπτουν μιὰ γεμάτη τεσσαρακονταετία ὑπομονητικῆς δουλειᾶς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ σὰν ἀγνὸς μύστης τῆς τέχνης κωδικοποίησε τὴ γραπτὴ μουσικὴ παράδοση τῆς ἐποχῆς του. Εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ ἔγραψε καὶ ἄλλα μουσικὰ χειρόγραφα ὁ Λῶτος, τὰ ὁποῖα ἢ χάθηκαν ἢ μένουν ἀκόμα ἄγνωστα σὲ κρύπτες μοναστηριῶν καὶ σὲ σεντούκια, ἀπρόσιτα, γιὰ τὸν ἓνα ἢ ἄλλο λόγο στὴν ἐρευνα. Ἡ ἄποψη αὕτῃ ἐνισχύεται ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ μεγάλα κενὰ στὴ χρονολογία συγγραφῆς τῶν γνωστῶν σήμερα χειρογράφων του. Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ κατὰ παραγγελίαν ἀντιγραφὴ καὶ σύνταξη μουσικῶν κωδικῶν ἐκείνῃ τὴν ἐποχὴ ἀποτελοῦσε καὶ ἓνα μέσο βιοπορισμοῦ γιὰ τοὺς φτωχοὺς συνήθως μουσικο-διδασκάλους καὶ ἱεροψάλτες.

Τὰ μέχρι τώρα δεκατρία γνωστὰ μουσικὰ χειρόγραφα τοῦ Λώτου ἀναγράφονται πιὸ κάτω κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ μὲ τίς ἀπαραίτητες ἐνδείξεις. Γιὰ τὸ καθένα παρέχεται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ περιεχομένου του, ἡ χρονολογία, ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων του καὶ χαρακτηριστικὰ σημειώματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὅπου ὁ κωδικογράφος Λῶτος ἀνοίγει λίγο τὴν καρδιά του καὶ ξετυλίγει εὐλαβικὰ τίς εὐχές του, μιμούμενος βέβαια παλαιότερα πρότυπα.

Γιὰ τοὺς στίχους ποὺ περιέχονται σὲ μερικὰ χειρόγραφα τοῦ Λώτου δὲν χρειάζεται, νομίζω, νὰ εἰπωθοῦν πολλὰ πράγματα. Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τάσεως τοῦ Πρωτοφάλη νὰ φανῇ λόγιος, θεραπεύοντας ἔτσι, μετὰ τὴ μουσικὴ, τὴν καλλιγραφία καὶ τὴ ζωγραφικὴ, ἄλλη

μιὰ καλὴ τέχνη, τὴν ποίηση. Κατὰ πόσο πετυχαίνει ἡ προσπάθειά του αὐτή, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἐνα εἶναι βέβαιον, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα συμβάλλουν στὸ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ ψηφιδωτὴ εἰκόνα τοῦ Δημητρίου Λώτου.

1. Βιβλιοθήκη Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, ἀρ. 128.

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη, ὅπως εἶναι γνωστό, κήκε τὸ 1922· βλ. M. Richard, *Répertoire des Bibliothèques et des Catalogues des mss Grecs*, Paris 1958, σ. 216. Δὲν μᾶς ἀπομένει παρὰ ἡ περιγραφή τοῦ Ἀ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Σμύρνῃ βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς*, Σμύρνη 1877, σ. 56.

Ἀναστασιματάριον, γραμμένο στὰ 1763.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν σημαδίων τῆς μουσικῆς τέχνης τῶν τε ἀνιόντων καὶ κατιόντων, σωμάτων τε καὶ πνευμάτων, καὶ πάσης χειρονομίας καὶ ἀκολουθίας συντεθειμένης εἰς αὐτὴν παρὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἀναδειχθέντων ποιητῶν, παλαιῶν τε καὶ νέων.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ καὶ τῶν κεκραγαρίων μετὰ τῶν ἀναστασιμῶν στιχηρῶν, ποιηθέντων ὑπὸ παλαιῶν καὶ διαφόρων διδασκάλων, συντεθὲν δὲ εἰς νέον καλλωπισμὸν παρὰ τοῦ ἐντιμωτάτου κυρίου κὺρ Χρυσάνθου [γρ. Χρυσάφου] τοῦ Νέου, καὶ Πρωτοψάλτου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στὸ τέλος τοῦ χειρογράφου :

Ἐῖληφε τέλος ἡ παρούσα ἀσματομελιωρητόφθογγος βίβλος διὰ χειρὸς καμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δημητρίου Λώτου ἐκ τῆς Νήσου Χίου· οἱ γὰρ ἐν αὐτῷ ἄδοντες, ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Κύριον δεήθητε ὅπως λυτρωθῆμεν τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ ἀξιώσοι ἡμᾶς ἅπαντας τῆς οὐρανίου καὶ αἰωνίου αὐτοῦ βασιλείας· ἀμήν ἐν ἔτει ᾠξγ' ἀπριλίου ιε', ἡμέρᾳ τρίτῃ, παραμονῇ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

2. Ἀγ. Ὅρος — Μονὴ Δοχειαρίου, ἀρ. 337/33.

Στὸν Κατάλογο τοῦ Λάμπρου (Σπ. Λάμπρου, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἑλληνικῶν κωδίκων*, τόμ. Α', Κανταβρυγία 1895) σ. 269, δὲν περιέχεται παρὰ ἀπλὴ ἀναγραφὴ τῶν ὑπ' ἀρ. 305-391 κωδίκων μὲ τὴν ἀόριστη ἔνδειξη: Μουσικὴ Ἐκκλησιαστικὴ. Ἀναλυτικὴ περιγραφὴ στὸν ἀνέκδοτον Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Α'.

Ἀνθολογία, γραμμένη στὰ 1764 (φύλλα 249).

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν σημαδίων τῆς ψαλτικῆς τέχνης κτλ., ὅπως καὶ στὸ ὑπ' ἀρ. 1 χειρόγραφο.

φ. 248^γ: Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

Αὕτη ἡ παροῦσα ἀσματομελιωρητόφθογγος βίβλος παπαδικὴ εἰληφε τέλος παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δ η μ η τ ρ ί ο υ Λ ό τ ο υ, ἐκ τῆς νείσου χίου ἐμπόνως καὶ μετὰ πολοῦ τοῦ κόπου, ὅσα μαθήματα ἐδιδόρισθησαν καὶ ἐγράφησαν παλαιά, εἰς ἓνα τόμον παρὰ τοῦ ὀσιωτάτου καὶ μουσικωτάτου ἐν ιεροδιακόνοις, κὺρ Θεοδοσίου καὶ ἡμετέρου διδασκάλου⁴⁵, μέρος ἀπὸ τὸ ἴδιον προτότυπο τοῦ μουσικωτάτου κυρίου μανουὴλ τοῦ ὄντος μαῖστορος καὶ μέρος ἀπὸ ἕτερον βιβλίων καλλωπισμένων μὲ ἀκρίβειαν ὅθεν καὶ ἐγὼ ἐμετάγραφα αὐτὴν ἀπαραλάκτως. ὅθεν ὅσοι τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐντυγχάνοντες καὶ ἄδοντες τὸν ἐν τριάδι ὑμνούμενον θεὸν μέμνησθε καμοῦ τοῦ γράφαντος διὰ τὸν κύριον, ὅπως ἔξωμεν, ἄμμα παρὰ Θεοῦ τοῦ μνησθὲν ὑπὲρ τῆς ὑπεραλλήλων πρὸς αὐτὸν ἐντεύξεως καὶ λυτρώσει ἡμᾶς τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ ἀξιόσει ἡμᾶς ἅπαντας τῆς οὐρανίου καὶ αἰωνίου αὐτοῦ βασιλείας. Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν ἀμήν το δὲ αἷτος ὑπῆρχεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔσοβ' ἀποδὲ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας, ἀψξδ' ἀπριλίου ιζ' σαβάτω τῆς διακενισίμου.

3. "Αγ. "Ορος - Μονὴ Δοχειαρίου, ἀρ. 338/34.

Στὸν Κατάλογο τοῦ Σπ. Λάμπρου, σ. 269, δὲν περιέχεται παρὰ ἀπλὴ ἀναγραφὴ τῶν ὑπ' ἀρ. 305-391 κωδίκων μὲ τὴν ἀόριστη ἔνδειξη: Μουσικὴ Ἑκκλησιαστικὴ. Ἀναλυτικὴ περιγραφή στὸν ἀνέκδοτο Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Α'.

Ἀ ν θ ο λ ο γ ί α, γραμμένη στὰ 1767 (φύλλα 372).

φ. 1^ρ: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν σημαδίων τῆς μουσικῆς τέχνης... κτλ. ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2.

Στὸ φ. 370^ρ οἱ στίχοι:

Ζητεῖς ὦ ξεῖνε ἄριστε μαθεῖν τῆς δε τῆς βίβλου
δαπάνην τε καὶ κύριον ἅμα τε καὶ ἰδρωτὰ
Δ η μ ή τ ρ ι ο ς γ' εὐχομαι ὁ ταύτην κεκτημένος,
τῷ τῆς αὐτῆς χορῷ εἶμαι συντεταγμένος.
πατρίδα δ' ἔτυχα λαχὼν τὴν εὐκλεῆ τε Χίον,
τὴν πάντοθεν περιόρουντον ἐκ τῆς ἀλοῦς τῆς δίου
ἐκ τῶν τοκέων μ' ἔλαβον τὴν ῥήκησιν τοῦ λότου
ὦν ταῖς εὐχαῖς ὦ κύριε πανάγνου Θεοτόκου,
ἐλεύθερόν με τήρησον τῆς καταφίσεώς σου

5

45. Ὁ ιεροδιάκονος Θεοδόσιος, διδάσκαλος τοῦ Δημητρίου Λώτου, φέρεται ὡς συνθέτης κεκραγαρίων, χερουβικῶν καὶ κοινωνικῶν, ἀναφέ-

ρεται δὲ καὶ ὡς «μουσικώτατος ἐν ιεροδιακόνοις». Βλ. Σπυρ. Λάμπρου, Κατάλογος Χειρογράφων Ἀγίου Ὁρους, τ. Β', σ. 259.

Ἡ χεὶρ δ' ἡ ἐνετύπωσε τὰ ἐν αὐτῇ τὰ πάντα, 10
 δαπάνη τε καὶ ὁ ἰδρὼς ἐμὰ εἰσι τὰ πάντα
 Ἐπὶ πρὸς τοῖς ἐξήκοντα καὶ τοῖς ἐπτακοσίοις
 μετὰ τὴν σάρκωσιν Χριστοῦ ἡδὲ πρὸς τοῖς χιλίοις
 δύο δὲ πρὸς τοῖς εἴκοσι τοῦ Πνανεψιῶνος
 ὄντος ἡδε μου σμύνησε ἐλλήλουθεν εἰς τέλος 15

ἔτεροι ἐκ μέρους τῆς βίβλου:
 Ὅς ἄπειρος ἐστὶ τοῦ νοῦ εἰς χεῖρα μὴ μὲ λάβοι
 εἰ δὲ καὶ τὴν ἐγκύκλιον οἶδε παιδεῖαν πᾶσαν
 εἰς ρήτρας γὰρ ἐγὼ μαθητεύω κ' εἰς χεῖρα μὴ μὲ λάβοι
 ὃς ἔτυχέ δὲ τῶν ἐμῶν, οὗτος εἰς χεῖρα λάβοι
 ὁ γράψας
 ἐντὸς εἰσὶν ὧ ἄριστε ψαλμοὶ τῶν ἁσωμάτων
 οὓς φέρομεν πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν ἁμαρτημάτων. 20
 ὃς τῆς τῶν ξένων, οὖν λιπὸν τυχοῖς τὴν δὲ τὴν βίβλου
 μνεῖαν ποιῶν πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ μοῦ ἀθλίου βίου,
 ἐμόχθησα γὰρ ἰδρῶσα εἰς τέλος ταύτην ἄξαι
 ὥς ἂν ἐγὼ λυτήριον ἐκ τούτου γ' ἀπολαῦσαι
 καὶ βασιλείας οὐρανοῦ εἰς τέλος ἀνακάμψαι.⁴⁶ 25

4. Ἀγ. Ὁρος - Μονὴ Δοχειαρίου, ἀρ. 339/35.

Στὸν Κατάλογο τοῦ Σπ. Λάμπρου, σ. 269 δὲν περιέχεται παρὰ ἀπλὴ ἀναγραφὴ τῶν ὑπ' ἀρ. 305 - 391 κωδίκων μὲ τὴν ἀόριστη ἔνδειξη: Μουσικὴ Ἑκκλησιαστικὴ. Ἀναλυτικὴ περιγραφὴ στὸν ἀνέκδοτο Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Α'.

Μαθηματάριον, γραμμένον στὰ 1768 (φύλλα 256).

φ. 1^ρ: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἁγίῳ τῶν κατ' ἡχὸν θεοτοκίων μαθημάτων ποιήματα διαφόρων ποιητῶν.

φ. 255^ρ στίχοι:

Ἦδη πέρας εἴληφεν τοῦ μέλους βίβλος
 καλῇ γραφῇ τε φόρμιγγι εἰρμοσμένη
 πόνον πολοῦτε καὶ μόχθου μακροτάτου
 τὴν κλῆσιν σχόντος δημητρίου τοῦ λότου

46. Στὸ φύλλο 372 ὑπάρχει ἡ ἐνθύμηση: «1814 μαρτίου 25 ἀφιερώθησαν τὰ παρόντα τρία βιβλία τῆς παπαδικῆς παρ' ἐμοῦ Ἀναστασίου Γανοχωρίτου καὶ ἀδελφῶν τοῦ μακα-

ρίτου Κυζίκου κυρίου Μακαρίου ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ βασιλικῇ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου εἰς μνημόσυνον ἡμῶν ἐκ χάρας τῶν Γανοχώρων».

ὅς φυτὸν καὶ βλάστημα τῆς κλεεστάτης, 5
 Νείσου τε λαμπρὰς χίου τῶν εὐπατρίδων.
 Ἔργον γὰρ οὕτω τῶν ἄλλων προτημίσας
 Μουσική τα νὺν σμυρνείων ἐκκλησίας,
 Νέμε γὰρ δόξαν θεῷ τρισυποσιτάτῳ, 10
 τελεσιουργῷ πάντων τῶν ποιημάτων.
 καυτῷ δὲ παμείναντι τῷ ἀδυνάτῳ
 καὶ καταξιώσαντι ποιεῖσθαι τέλος
 βίβλου δι' ἧς ἠνώσθη ἀγγέλων τάξει
 Μεθ' ἧς θεῷ οἴσουσι τὰς ὕμνωνδίας
 χρέων τ' ἄμφω τοίας δ' ὕμνους ἀειφέρεις 15

ὁ γράψας: ὢν ἡ ἀκροστιχὶς «δημήτριος»

Δη ἤχθη τέρμα τῆς παρούσης νὺν βίβλου,
 Ἦξει ὡς θέμις ἀείδιμον τὴν μνήμην
 Μουσικότατα πελαγήσασαν ρειθρία μελισταγῇ
 Ἦ δη γὰρ μελοδικὸν κατάρξας τέλος 20
 Τρισυποσιτάτου θεότητος ὕμνος ὡς τέτιξ
 Ρύουσα ἡμᾶς ἀεὶ ἐκ πάσις βλάβης
 Ἴον τ' ἀποσμίχουσιν κακοφονίας
 Ὅ τετελεκῶς τὴν παρούσαν τε βίβλου
 Σεσημειῶται ἀκροστιχίδος δίκη 25
 ,αψξή' Μαῦτον ιθ' Ἐπὶ δὲ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας
 ἡμέρα Δευτέρα⁴⁷

5. Πατριαρχικὴ Βιβλιοθήκη Ἱεροσολύμων, ἀρ. 540.

Βλ. Ἀ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη ... τόμ. Α',
 Πετροῦπολις 1891, σ. 474.

Κ ρ α τ η μ α τ ᾶ ρ ι ο ν, γραμμμένο στὰ 1769.

Κρατηματάριον συντεθειμένον ἐκ μαθημάτων διαφόρων ψαλτῶν,
 ἔχον δ' ἐν ἀρχῇ κοντάκιον μετὰ τῶν οἰκων παλλόμενον τῷ σαββάτῳ
 τῆς ἀκαθίστου κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη, ἥχος πλ. δ'.

Ἡ παροῦσα αὕτη ἀσματομελομουσουργικὴ βίβλος ἡ περιέχουσα
 τοὺς οἴκους τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀκολούθως τὸ κρατηματά-

47. Στὸ φύλλο 256 ἐνθύμηση ὁ-
 μοια μὲ τὴν τοῦ χφ. ὑπ' ἀρ. 3.

Βλ. σημ. 46.

ριον δλόκληρον ἐγράφη ἰδιοχείρως παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δ η μ η - τ ρ ί ο υ Λ ό τ ο υ ἐκ τῆς νήσου Χίου καὶ ποτὲ ψάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων ἐκκλησίας, ἐπιμελεία δὲ καὶ ἀναλώμασι τοῦ ὀσιωτάτου καὶ μοναχωτάτου ἐν ἱεροδιακόνοις κυρίου κῦρ Ἰωακείμ τοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς Πάτρας, τανῦν δὲ ἀφιερωμένο καὶ ὑποτεταγμένο σὺν τοῖς λοιποῖς τῷ παναγίῳ καὶ ζωοδόχῳ τάφῳ τοῦ Κυρίου. ὅθεν ὅσοι τῶν εὐσεβῶν κτλ. . . . ἀφξθ' (=1769) μαΐου λ'.

6. "Αγ. "Ορος - Μονὴ Ἀγίου Παύλου, ἀρ. 132.

Στὸν Κατάλογο τοῦ Σπ. Λάμπρου, σ. 27, περιέχεται ἀπλή ἀναγραφή τῶν ὑπ' ἀρ. 59 - 90 κωδίκων μὲ τὴν ἐνδειξη: Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ. Ἀναλυτικὴ περιγραφὴ αὐτῶν, καθὼς καὶ τῶν ὑπολοίπων, στὸν Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Β'.

Ἀ ν θ ο λ ο γ ί α ἤτοι Π α π α δ ι κ ή, γραμμένη στὰ 1774 (τόμ. Β', σελίδες 930).

σ. 27: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν νέων μαθημάτων τῶν ἐν τῇ παπαδικῇ εὐρισκομένων, διὰ τῶν ὁποίων θέλοντας νὰ συνάξω καὶ νὰ κατασκευάσω μίαν πλουσίαν καταγραφὴν πολλῶν μαθημάτων νέων τε καὶ παλαιῶν, διώρισα εἰς αὐτὰ μίαν τακτικωτάτην σειρὰν, διαιρῶντας ὅλην τὴν παπαδικὴν εἰς τρεῖς τόμους, διὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ μεταχειρίσις αὐτῇ πλέον εὐκολωτέρα εἰς ἐκείνους οἵτινες ψάλλουσι εἰς αὐτήν. Ὅθεν εἰς μὲν τὸν πρῶτον τόμον διώρισα ὅλα τὰ παλαιὰ μαθήματα ἀρχινῶντας ἀπὸ τὸν μέγαν ἐσπερινὸν καὶ ἀπκολούθως ὅλα τὰ ἐπίλοιπα κατὰ τὴν τάξιν εἰς δὲ τὸν παρόντα ὅστις εἶναι ὁ δεῦτερος τόμος, διώρισα κατὰ τὴν τάξιν ὅλα τὰ νέα μαθήματα, εἰς δὲ τὸν τρίτον τὸ μάθημα τάριον. Ὅθεν ἐνταῦθα, μετὰ τὴν προπαίδειαν ἀμέσως ἀρχίζω ἀπὸ τὴν παροῦσαν σύνθεσιν τοῦ κῦρ Πέτρου πελοπονησίου τοῦ νῦν λαμπαραίου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον συνηθίζουσι σήμερον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

σ. 13: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ. . . κτλ., ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3. χφφ.

Στὴ [σελίδα 37 καὶ μέσα σὲ ἐγχρωμο κόσμημα ὑπάρχει: Χεῖρ ἁμαρτωλοῦ Δ η μ η τ ρ ί ο υ Λ ό τ ο υ ἐκ τῆς Νείσου Χίου καὶ ψάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων ἐκκλησίας, ἀφροδ'.

7. "Αγ. "Ορος - Μονὴ Ἐηροποτάμου, ἀρ. 330.

Στὸν Κατάλογο τοῦ Σπ. Λάμπρου, τόμ. Α', σ. 232, ὑπάρχει ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς περιγραφῆς τοῦ χφ. Ἀναλυτικὴ περιγραφὴ στὸν ἀνέκδοτο Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Α'.

Εκ. 1. ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ, 132, σσ. 22 - 23

[illegible]

ALMANACH
1600

Ελκ. 3. ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ, 132, σσ. 482 - 483

Son Gaxxi u o'fotopir bo'muxar tami Son

ایمیرتواریه

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ २ ॥

وَأَمَّا الْفُلُ فَأُرْسِلَتْ بِرَحْمَةٍ مِنَّا لِيُبَيِّنَ مَا نَالِ الْغَاثِ وَالْفَاطِثِ

१४/३। श्री दंडा न र र र र र र र र र र ।

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُمْ عَلَيْهِمْ وَأَتَيْنَاهُم بِطَارِيقٍ فَالْمُنَافِقِينَ

... and the ...

الحمد لله الذي جعل في كل شيء دليلا على قدرته

THE

بسم الله الرحمن الرحيم

το πρῶτον ἡ πύξυς αὐτῆς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ

[illegible]

1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900
 1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000
 2001
 2002
 2003
 2004
 2005
 2006
 2007
 2008
 2009
 2010
 2011
 2012
 2013
 2014
 2015
 2016
 2017
 2018
 2019
 2020
 2021
 2022
 2023
 2024
 2025
 2026
 2027
 2028
 2029
 2030
 2031
 2032
 2033
 2034
 2035
 2036
 2037
 2038
 2039
 2040
 2041
 2042
 2043
 2044
 2045
 2046
 2047
 2048
 2049
 2050
 2051
 2052
 2053
 2054
 2055
 2056
 2057
 2058
 2059
 2060
 2061
 2062
 2063
 2064
 2065
 2066
 2067
 2068
 2069
 2070
 2071
 2072
 2073
 2074
 2075
 2076
 2077
 2078
 2079
 2080
 2081
 2082
 2083
 2084
 2085
 2086
 2087
 2088
 2089
 2090
 2091
 2092
 2093
 2094
 2095
 2096
 2097
 2098
 2099
 2100
 2101
 2102
 2103
 2104
 2105
 2106
 2107
 2108
 2109
 2110
 2111
 2112
 2113
 2114
 2115
 2116
 2117
 2118
 2119
 2120
 2121
 2122
 2123
 2124
 2125
 2126
 2127
 2128
 2129
 2130
 2131
 2132
 2133
 2134
 2135
 2136
 2137
 2138
 2139
 2140
 2141
 2142
 2143
 2144
 2145
 2146
 2147
 2148
 2149
 2150
 2151
 2152
 2153
 2154
 2155
 2156
 2157
 2158
 2159
 2160
 2161
 2162
 2163
 2164
 2165
 2166
 2167
 2168
 2169
 2170
 2171
 2172
 2173
 2174
 2175
 2176
 2177
 2178
 2179
 2180
 2181
 2182
 2183
 2184
 2185
 2186
 2187
 2188
 2189
 2190
 2191
 2192
 2193
 2194
 2195
 2196
 2197
 2198
 2199
 2200
 2201
 2202
 2203
 2204
 2205
 2206
 2207
 2208
 2209
 2210
 2211
 2212
 2213
 2214
 2215
 2216
 2217
 2218
 2219
 2220
 2221
 2222
 2223
 2224
 2225
 2226
 2227
 2228
 2229
 2230
 2231
 2232
 2233
 2234
 2235
 2236
 2237
 2238
 2239
 2240
 2241
 2242
 2243
 2244
 2245
 2246
 2247
 2248
 2249
 2250
 2251
 2252
 2253
 2254
 2255
 2256
 2257
 2258
 2259
 2260
 2261
 2262
 2263
 2264
 2265
 2266
 2267
 2268
 2269
 2270
 2271
 2272
 2273
 2274
 2275
 2276
 2277
 2278
 2279
 2280
 2281
 2282
 2283
 2284
 2285
 2286
 2287
 2288
 2289
 2290
 2291
 2292
 2293
 2294
 2295
 2296
 2297
 2298
 2299
 2300
 2301
 2302
 2303
 2304
 2305
 2306
 2307
 2308
 2309
 2310
 2311
 2312
 2313
 2314
 2315
 2316
 2317
 2318
 2319
 2320
 2321
 2322
 2323
 2324
 2325

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

... ..

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

سنة ١٢٠٠

resten zu haben:

11

Π α π α δ ι κ ή, γραμμένη στα 1781 - 1782 (φύλλα 442).

Παπαδική νέα περιέχονσα διάφορα μαθήματα ἅπερ ἐρανισάμενος ἐκ διαφόρων διδασκάλων νεωτέρων τῶν καθ' ἡμᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαπρεφάντων εἰς ἓν συνέταξεν ἀκριβῆ τάξει τε καὶ μεθόδῳ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Λ ῶ τ ο ς ὁ ἐκ Χίου, πρωτοφάλης τῆς ἐκκλησίας Σμυρναίων. Ἐν Σμύρῃ ἐν ἔτει 'αψπα' 1781.

1. Ὡ φιλομονσώτατοι ψάλται,

Μεταξὺ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους κόπους, ὅσους μέχρι τοῦ νῦν ἐδοκίμασα εἰς τὴν σύνθεσιν πολλῶν μουσικῶν βιβλίων ἀγκαλὰ ὁ μεγαλύτερος ἐστάθη τῆς παρούσης Νέας Παπαδικῆς: τὸν ἐπεκούφισεν ὁμως ἡ τερπνοτάτη ποικιλία τῆς βίβλου. ἤτις ὡς ἀγλαόδενδρος κῆπος περιέχει διάφορα γλυκύτατα ἄσματα, ὅσα μέχρι τοῦ νῦν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἀπὸ πολλοὺς νεωτέρους διδασκάλους τῆς Μουσικῆς ἠρθολόγησα, Ἐκείνους μάλιστα τοῦ παρόντος αἰῶνος ὅσοι ἠρθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Αὕτη ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ «Μεγάλου Ἰσού», ἐξηγηθέντος παρὰ κυρ Πέτρον λαμπαδαρίου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ προβαίνονσα μὲ τάξιν ἀκριβεστάτην δι' ὅλων ἐκείνων, ὅσα ἀπιτυῶνται εἰς μίαν Παπαδικὴν τελευτᾷ εἰς τὸ ὀκτᾶήχον δοξαστικὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τὸ θεαρχίῳ νεύματι συνοπτικὸν τοῦ κυρ Ἰωάννου πρωτοφάλτου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Δέξασθε λοιπὸν εὐγνωμόνως ὃ φιλόμουσοι τὸν κόπον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθη καὶ διὰ τέρψιν καὶ δι' ὠφέλειαν ὑμετέραν: Καὶ μεταχειρίζεσθε αὐτὸν (κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀποστόλου) ὡς ἂν «εὐθυμεῖτε». Αὐτὸς δὲ ὁ τῶν καλῶν χορηγός, ὅστις μὲ ἐνίσχυσεν εἰς τὴν γραφὴν τῆς βίβλου, εἶθε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ πάντας νὰ συμπάλλωμεν ἐν οὐρανοῖς τὴν «καινὴν ἐκείνην ὠδὴν» ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ! ὦ πρόπει πᾶσα ᾠδή, δοξολογία τε καὶ προσκύνησις αὐμῇ;

2. «Ἐπειδὴ ὑπεσχέθην ὡς ἔγραφα νὰ συνάξω μετ' ἐπιμελίας καὶ πόθον εἰς τὴν παροῦσαν μου βίβλον ὅλα τὰ πονήματα τῶν νεωτέρων διδασκάλων καὶ μάλιστα Κωνσταντινουπολιτῶν, ἔκρινα εὐλογον καὶ ὡς ἴδιον χρέος μου νὰ συνθέσω πρῶτον καὶ κατ' ἀρχάς, μίαν εἰσαγωγὴν μουσικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν, εἰς ῥαυτέραν κατάληψιν τῶν μαθητιῶντων. ἥς ὁ λόγος περὶ τῶν ἀνιουσῶν καὶ κατιουσῶν φωνῶν σωματῶν τε καὶ πνευμάτων, ἥ καθ' ἑαυτά, καὶ ἥ πρὸς ἄλληλα ἔντε συντάξει καὶ συνθέσει. Καὶ περὶ τῶν κοινῶς λεγομένων σημαδίων κατ' ἐτοιμολογίαν, ἤχων τε καὶ φθορῶν, καὶ τινῶν ἄλλων παρεπομένων αὐτοῖς. ποιηθεῖσα παρὰ κυρ Κυρίλλου, ἀρχιερέως Τίνου τοῦ μαρμαρινοῦ».

Ἀκολουθῶς μέχρι τοῦ φύλλου 7 περιέχεται τὸ Θεωρητικὸν τοῦ Κυρίλλου Μαρμαρινοῦ.⁴⁸

φ. 442^r : Ἴδου λοιπὸν ὃ φιλομουσότατοι ψάλται τῇ τοῦ ἐπίστου κραταιᾷ βοηθείᾳ ἡνεγκον εἰς τέλος τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βίβλου προεκδοθεῖσαν μου ὑπόσχεσιν δι' ὠφέλειαν ὑμετέραν. Εὐχεσθε οὖν ἀντιβολῶ ὑμᾶς πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Κύριον (ὁσάκις αὐτὴν ἐντυγχάνητε) καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πολλὰ κοπιάσαντος ὅπως ἔξομεν ἅμα παρ' αὐτοῦ τὸν μισθὸν ὑπὲρ τῆς ὑπὲρ ἀλλήλων πρὸς αὐτὸν ἐντεύξεως, καὶ ἀξιῶσαι ἡμᾶς ἅπαντας τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ἐρῶσθε κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον.

Στίχοι ἱαμβικοὶ εἰς τὴν παροῦσαν βίβλον:

Θεῖω σθένει γέγραπται ἡ βίβλος νυνὶ
Χειρὸς δὲ μόχθῳ πλειστάτῳ Δ η μ η τ ρ ί ο υ
Λ ὶ ὥ τ ο υ τ' πίκλην ἐκ Χίου ὀρμωμένον,
Μουσῶν τροφίμου καὶ λίην ἡσκημένον
Ὅς καὶ μελουργὸς Συμωναίων κατεστάθη.

5

Δόξαν Θεῷ τῷ παναλκεῖ νῦντε καὶ διὰ πάντα,
Ἡμῖν γὰρ ζήν τ' ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐνεργεῖν τὰ πάντα.

Μηδεὶς κανχάσθω ἑαυτῷ ἀλλὰ τριάδῃ θεῖᾳ,

Ἡτις τῶν ἔργων δίδωσιν ἑκβασιν τὴν τελείαν.

Τοίνυν κἀγὼ ἐλάχιστος ἡρξάμην ταύτην γράψαι,

5

Ῥωνόμενος παρὰ Θεοῦ εἰς τέλος ταύτην ἄξαι.

Ἴδου λοιπὸν τετέλεσται παναλκεστάτῳ σθένει,

Ὅλη μὲ ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐγγεγραμμένη.

Σὺ δ' ὃ φίλε ὃς ἂν ἦς ὅποτε ταύτην τεύξῃ,

Λίαν σου δέομαι θερμῶς ἵν' ἐκτενῶς ἐπεύξῃ.

10

Ὡτοις Θεοῦ παντάνακτος τοῦ δοῦναι μὲ ἐλέει

Τὰ ἀγαθὰ σωτήρια δέεσθαι μὴ ἀμέλει.

Ὅτι δὲ σφάλμα εὑρεθῇ μὴ μὲ κατηγορήσης

Σολωμὸν γὰρ ὡς φησὶν ἐπισφαλεῖς αἱ κρίσεις

Εἰσὶ πολλάκις τῶν θνητῶν ἀνθρωπίνων τὸ πάθος

15

Συγγνώμην δέ μοι πάρεξον χωρὶς καρδίας πάθος

48. Τὸ Θεωρητικὸν αὐτὸ τοῦ Κυρίλλου Μαρμαρινοῦ εἶναι ἀνέκδοτο. Ὑπάρχει ἐπίσης πληρες σὲ ιδιόχειρο κώδικα τοῦ Κυρίλλου Τήνου τοῦ Μαρμαρινοῦ τοῦ ἔτους

1749, εὐρισκόμενον στὴν Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία· βλ. περιγραφὴ τοῦ ὑπὸ Σπ. Λάμπρου, «Νέος Ἐλληνομνήμων» τ. 20 (1926) σ. 276.

Τοιοῦτοι φάνηθι ἐμοὶ ἵλεος εἰς τὴν ὄψιν

Ἵνα Θεοῦ τὴν δόξαν καὶ ἐσὺ πιθυμεῖς ἐπόφει.

Ἐν ἔτει κοσμογονίας, Ἰσὴ' σωτηρίῳ δὲ ἔτει ἀσπβ' καὶ τὴν γ' τοῦ Αὐγούστου Σαββάτῳ ἐν Σμύρῃ 1782 Αὐγούστου 13.

8. Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Παρισίου, Suppl. Gr. 1333.

Ἀναλυτικὴ περιγραφή ἀπὸ τὸν Ch. Astruc στὸν Κατάλογο τῶν Ch. Astruc καὶ M. L. Concasty, *Le Supplément Grec*, τ. III, Paris 1960, σ. 644-654, ἀρ. 1333. Προηγούμενη παρουσίαση ἀπὸ τὸν Π. Ἐνεπεκίδη (βλ. σημ. 44). Ὁ Μ. Μανούσκακας (ΕΕΒΣ 30, 1960)1, σ. 641 σημ. 1) παρατήρησε ὅτι τὸ παρισινὸ αὐτὸ χειρόγραφο εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸν ἄλλοτε Ἱεροσολυμιτικὸ κώδικα τῆς Μονῆς Ἀβραάμ ὑπ' ἀρ. 101, τὸν ὁποῖο εἶχε περιγράψει ὁ Παπαδόπουλος - Κεραμεύς, Ἱεροσολυμ. Βιβλιοθήκη, τ. Ε', σ. 442 - 443.

Ἀ ν θ ο λ ο γ ί α , γραμμένη στὰ 1783 (φύλλα 392).

Ἀνθολογία σὺν Θεῷ ἁγίῳ περιέχουσα μαθήματα διαφόρων ποιητῶν παλαιῶν τε καὶ νέων. Αὐτὴ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Μακάριος ἀνὴρ καὶ προβαίνουσα μὲ τάξιν ἀκριβεστάτην δι' ὅλων ἐκείνων, ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς μίαν μικρὰν Παπαδικήν, τελευτᾷ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ὥρῶν τῶν τε Χριστοῦ γενῶν, τῶν Θεοφανείων καὶ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς συλλεχθέντων καὶ μετ' ἐπιμελείας συγγραφέντων παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δ η μ η τ ρ ί ο υ Χίου καὶ Πρωτοφάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας.

φ. 391 - 392: Τέλος καὶ τῷ ἐν τριάδῃ Θεῷ δόξα διαχειρὸς κἀμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Δ η μ η τ ρ ί ο υ τοῦ πίκλειν Λ ὥ τ ο υ , ἐκ τῆς Χίου καὶ Πρωτοφάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας. ἐν ἔτη σωτηρίῳ ἀσπγ' κατὰ τὴν ιδ' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, ἡμέρα Σαββάτῳ ἐν Σμύρῃ.

Ἐκ προσώπου τοῦ γράφαντος πρὸς τοὺς ἐντευξομένους στίχοι ιδιωτικοὶ καὶ ὁμοιοκατάληκτοι, ὧν ἡ ἀκροστιχὴς Δημήτριος Λῶτος ἐστί:

Δόξαν Θεῷ τῷ παναλκεῖ νῦντε καὶ διὰ πάντα,
Ἡμῖν γὰρ ζῆν τ' ἐξ αὐτοῦ, καὶ ἐνεργεῖν τὰ πάντα.

Μηδεὶς καυχάσθω ἐαντῷ ἀλλὰ τριάδῃ θεῖᾳ,

Ἦτις τῶν ἔργων δίδωσιν ἔκβασιν τὴν τελείαν.

Τοίνυν κἀγὼ ἐλάχιστος ἡρξάμην ταύτην γράφαι,

5

Ρωνόμενος παρὰ Θεοῦ εἰς τέλος ταύτην ἄξαι.

Ἴδου λοιπὸν τετέλεσται παναλκεστάτῳ σθένει,

Ὅλη μὲ ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐγγεγραμμένη.

Σὺ δ' ὦ φίλε ὃς ἂν ἦς ὁπότε ταύτην τεύξῃ,

Λίαν σου δέομαι θερμῶς ἵν' ἐκτενῶς ἐπεύξῃ.

10

"Ὡτοῖς Θεοῦ παντάνακτος τοῦ δοῦναι μοι ἐλέει
 Τὰ ἀγαθὰ σωτήρια δέεσθαι μὴ ἀμέλει.
 "Ὅτι δὲ σφάλμα εὗρεθῇ μὴ μὲ κατηγορήσης
 Σολωμὼν γὰρ ὡς φησὶν ἐπισφαλεῖς αἱ κρίσεις
 Εἰσὶ πολλάκις τῶν θνητῶν ἀνθρωπίνων τὸ πάθος 15
 Συγγνώμην δέ μοι πάρεξον χωρὶς καρδίας πάθος
 Τοιοῦτοι φάνηθι ἐμοὶ ἴλεος εἰς τὴν ὄψιν
 "Ἵνα Θεοῦ τὴν δόξαν καὶ ἐσὺ πιθυμεῖς ἐπόψει.⁴⁹

9. "Αγ. "Ὅρος - Μονὴ Βατοπεδίου, ἀρ. 1341.

Βλ. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, *Κατάλογος χειρογράφων Βατοπεδίου*, Κανταβριγία 1924, σ. 218. Ἀναλυτικὴ περιγραφή τοῦ χφ. στὸν ἀνέκδοτο Κατάλογο τοῦ Γρ. Στάθη, τόμ. Ε'.

Δοξαστάριον, γραμμένο στὰ 1790 (σελίδες 351).

Αὕτη ἡ βίβλος περιέχει μερικά τινα προσήκοντα τῇ ἐκκλησιαστικῇ Ἀκολουθίᾳ. Τὰ δοξαστικά δηλαδὴ τῶν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν, αἱ τρεῖς τάξεις τῶν ὥρῶν ὁμοῦ μετὰ καὶ ἄλλης συντομοτέρας συνθέσεως τῶν αὐτῶν ὥρῶν. Τὰ δοξαστικά ἐκάστης Κυριακῆς τοῦ Τριωδίου, τὰ τῆς ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, τὰ τῆς Κυριακῆς τῶν αἰῶν, καὶ τὰ ιδιόμελα τῆς τῶν Κυριακῶν ἐσπέρας τῶν ἀποστολίων καὶ ἀ-
 πασα ἡ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος ἀκολουθία, ὁμοῦ καὶ τῶν δοξαστικῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἀρχόμεθα οὖν ἀπὸ τῶν μικρῶν κεκραγαρίων καὶ πασαπνοαρίων τῶν αἰῶν.

σ. 351: Εὐχεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. ἔρωσθαι ἐν ἔτει ,αψ' ἐν Σμύρῃ 1790.

10. Μονὴ Μεγάλου Σπηλαίου, ἀρ. 364.

Βλ. Ν. Βέη, *Καὶ ὄγδοον γνωστὸν μουσικὸν χειρόγραφον τοῦ Δημητρίου Λώτου τοῦ Χίου Πρωτοψάλτου τῆς Σμύρνης*, «Μικρασιατικὰ Χρονικά», τόμ. ΣΤ' (1950), σ. 302-320. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ βιβλιοθήκη αὕτη καταστράφηκε τελείως ἀπὸ πυρκαϊὰ στὰ 1937. Βλ. Μ. Richard ἐνθ. ἀνωτ. σ. 121.

Ἀνθολογία, γραμμένη στὰ 1800.

Ἀνθολογία παλαιῶν τε καὶ νέων ποιητῶν. Ἀρχὴ σὺν Θεῷ...
 κτλ., ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 6 χφφ.

49. Στὸ τέλος ἡ σημείωση: «1783 Ὀκτωβρίου 14 ὑπάρχει δὲ κτῆμα δι' ἰδίων ἀναλωμάτων τοῦ παροσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυρίου κυρίου Μελετίου τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου καὶ

ἀρχιμανδρίτου τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου τάφου». Ἀπὸ τὸ σημείωμα αὐτὸ προκύπτει ὅτι ὁ κώδικας καταρτίστηκε κατὰ παραγγελίαν καὶ μὲ ἐξοδα τοῦ Μελετίου.

σ. 8: Χείρ Δημητρίου Λώτου τοῦ Χίου καὶ Πρωτοφάλτου τῆς τῶν Συμυρναίων Ἐκκλησίας. 1800

11. Βιβλιοθήκη Σπ. Λοβέρδου, ἀρ. 51.

Βλ. Φ. Μπουμπουλίδη, Ἄγνωστος μουσικὸς κῶδιξ τοῦ Πρωτοφάλτου Σμύρνης Δημητρίου Λώτου. «Εἰς Μνήμην Ἀμάντου», Ἀθῆναι 1960, σελ. 272 - 279.

Ἀνθολογία, γραμμένη στὰ 1800 (σελίδες 938).

σ. 1: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ ἀγίῳ τῶν σημαδίων... κτλ., ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 6, 10 χφφ.

σ. 2: Ἀνθολογία πάνυ ὠραία περιέχουσα διάφορα μαθήματα ἅπερ ἐρανισάμενος ἐκ διαφόρων διδασκάλων παλαιῶν τε καὶ νέων εἰς ἐν συνέταξα, αὕτη γοῦν ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἐσπερινοῦ καὶ προβαίνουσα μὲ τάξιν ἀκριβεστάτην δι' ὅλων ἐκείνων ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς μίαν μικρὰν παπαδικὴν (μεθ' ὧν συνετέθη ἀνθολογία στιχηραρίου αἱ τρεῖς τάξεις τῶν ὠρῶν καὶ δοξαστικά τοῦ τριωδίου καὶ πεντηκοσταρίου) τελευτᾷ τῇ κυριακῇ τῶν ἁγίων πάντων. ταῦτα πάντα ἀναγκαῖα καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ προσήκοντα ἐγράφησαν παρ' ἐμοῦ δημητρίου λώτου τ' ἐπίκλην, ἐκ Χίου ὁρμωμένον καὶ πρωτοφάλτου τῆς τῶν Συμυρναίων ἐκκλησίας. δέξασθε λοιπὸν εὐγνωμόνως ὃ φιλόμουσοι τὸν κόπον τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθη διὰ τέρψιν καὶ δι' ὠφέλειαν ὑμετέραν αὐτὸς δὲ ὁ τῶν καλῶν χορηγός, ὅστις μὲ ἐνίσχυσεν εἰς τὴν Γραφὴν τῆς βίβλου, εἴθε νὰ ἀξιώσῃ πάλιτας ἡμᾶς νὰ συμβάλωμεν ἐν οὐρανοῖς τὴν καινὴν ἐκείνην ᾠδὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ, ὃ πρόειπε πᾶσα ᾠδὴ δοξολογία καὶ προσκύνησις ΑΜΗΝ.

σ. 937: Χάρις τῷ καὶ μεγάλῳ ἐν οὐρανοῖς θεῷ μου, δηλαδή τῷ παναγίῳ πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ αὐτοῦ υἱῷ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ παναγίῳ αὐτοῦ πνεύματι τῷ παρακλήτῳ καὶ ζωοποιῷ ἢ ἐμὴ λατρεία καὶ τὸ σέβας ὅτι πέρας ἔλαβε τὸ παρὸν βιβλίον παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου δημητρίου Λώτου ἐκ τῆς Χίου (κατὰ τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βίβλου προεκδοθεῖσαν μου ὑπόσχεσιν ἐμπόνων καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου οἱ μέλλοντες οὖν ἐν αὐτῷ ἄδειν εὖχεσθέ μοι ἢ ἐνδέχε... καὶ γὰρ ἔνεκεν τούτου κεκοπάκαμεν. ἐτελειώθη δὲ κατὰ τῷ ραω' σωτηρίῳ ἔτει, ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ ιε' ἡμέρα 1800 Φεβρουαρίου 15.

12. Βιβλιοθήκη Μονῆς Σινᾶ, ἀρ. 1441.

Στὸν κατάλογο τοῦ V. Benesevic ὑπάρχει μόνον ἡ χρονολογία τοῦ χφ. καὶ οἱ στίχοι ποὺ περιέχονται σ' αὐτό. Βλ. V. Benesevic, *Catalogus Codicum Ma-*

nuscriptorum Graecorum, Πετρούπολις 1917, τ. 3, σ. 50, ἀρ. 1441. Τὴν ἀναλυτικὴ περιγραφὴ τοῦ χειρογράφου προσφέρθηκαν εὐγενικὰ νὰ τὴν κάμουν, ὕστερα ἀπὸ δική μου παράκληση, οἱ Σιναΐτες ἀρχιμ. Πορφύριος καὶ μοναχὸς Παῦλος, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ἀντλῶ τὰ πρόσθετα στοιχεῖα.

Π α π α δ ι κ ή, γραμμένη στὰ 1802 (φύλλα 493).

φ. 7: Ὡ φιλομουσότατοι ψάλλται... κλπ., ὅπως καὶ στὸ χφ. ὑπ' ἀρ. 7.

φ. 8: Ἀρχὴ σὺν Θεῷ Ἀγίῳ... κλπ., ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 6, 10, 11 χειρόγραφα.

φ. 488: Στίχοι ἱαμβικοὶ εἰς τὴν παροῦσαν βίβλον ὡς καὶ ἕτεροι ἰδιωτικοὶ ὁμοιοκατάληκτοι, ὧν ἡ ἀκροστιχὴς «Δημήτριος Λῶτος ἐστί».

Θεῖω σθένει γέγραπται ἡ βίβλος νυνὶ
Χειρὸς δὲ μόχθῳ πλειστάτῳ Δ η μ η τ ρ ί ο υ
Λ ῶ τ ο υ τ' πίκλην ἐκ Χίου ὁρμωμένον
Μουσῶν τροφίμον καὶ λήν ἡσκημένον
Ὅς καὶ μελουργὸς Σμυρναίων κατεστάθη.

5

Ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ γράφαντος πρὸς τοὺς ἐντευξομένους στίχοι ἰδιωτικοὶ ὁμοιοκατάληκτοι ὧν ἡ ἀκροστιχὴς Δημήτριος Λῶτος ἐστί.

Δόξαν Θεῷ τῷ παραλκεῖ νῦν τε καὶ διὰ πάντα
Ἡμῖν γὰρ ζῆν τ' ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐνεργεῖν τὰ πάντα.
Μηδεὶς καυχάσθω ἑαυτῷ ἀλλὰ τριάδι θεῷ,
Ἦτις τῶν ἔργων δίδωσι ἔκβασιν τὴν τελείαν.
Τοῖνυν κἀγὼ ἐλάχιστος ἡρξάμην ταύτην γράφαι,
Ρωνόμενος παρὰ Θεοῦ εἰς τέλος ταύτην ἄξαι.
Ἰδοὺ λοιπὸν τετέλεσται παραλκεστάτῳ σθένει
Ὅλη μὲ ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐγγεγραμμένη.
Σὺ δ' ὦ φίλε, ὃς ἂν ἦς ὁπότε ταύτην τεύξῃ,
Λίαν σοῦ δέομαι θερμῶς ἵν' ἐκτενῶς ἐπεύξῃ.
Ὡτοῖς θεοῦ παντάνακτος τοῦ δοῦναι μοι ἐλέει
Τὰ ἀγαθὰ σῴτήρια δέεσθαι μὴ ἀμέλει.
Ὅτι δὲ σφάλμα εὑρεθῇ μὴ μὲ κατηγορήσης
Σολωμὸν γὰρ ὡς φησὶν ἐπισφαλεῖς αἱ κρίσεις
Εἰσὶ πολλάκις τῶν θνητῶν ἀνθρωπίνων τὸ πάθος
Συγγνώμην δε μοι πάρεξον χωρὶς καρδίας πάθος
Τοιοῦτοι φάνηθι ἐμοὶ ἵλεος εἰς τὴν ὄψιν
Ἵνα Θεοῦ τὴν δόξαν καὶ ἐσὺ ἐπιθυμεῖς ἐπόψει.

5

10

15

Ἐρρωσθε ὑγιαίνωντες καὶ εὐδοκιμοῦντες Καλλιόπης μαθηταί.
Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωβ' κατὰ τὴν ιβ' νοεμβρίου. Ἐν Σμύρῃ 1802.

13. Χειρόγραφο συλλογῆς Μ. Μερλιέ.

Βλ. Μ. Μερλιέ, "Ἐνα μουσικὸν χειρόγραφο τοῦ Δημητρίου Λώτου φίλου τοῦ Κοραῆ, «Ἑλληνικά», τόμ. ΣΤ' (1933), σελ. 37-51.

Π α π α δ ι κ ή, γραμμένη στὰ 1805.

σ. 3: Χεῖρ Δημητρίου Χίου Πρωτοφάλτου Σμύρνης ,αωε'

σ. 24: ὦ φιλομουσώτατοι ψάλλται!

Μεταξὺ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους κόπους... (κτλ., ὅπως στὸ χρ. ὑπ' ἀρ. 7), μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἀπὸ πολλοὺς παλαιοὺς καὶ νεωτέρους τῆς μουσικῆς ἠρθολόγησα διδασκάλους, Ἐκείνους μάλιστα τοῦ ἤδη παρελθόντος αἰῶνος ὅσοι ἠρθήσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει· αὕτη ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἴσου τοῦ κῆρ ἰωάννου μαῖστορος τοῦ Κουκουζέλη καὶ προβαίνουσα μὲ τάξιν ἀκριβεστάτην δι' ὅλων ἐκείνων, ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς μίαν Παπαδικὴν τελευτᾷ εἰς τὴν πρώτην καταβασίαν τῶν Χριστουγέννων. Δέξασθε λοιπὸν ἐγγνωμόνως ὦ φιλόμουσοι... (κτλ., ὅπως στὸ χρ. ὑπ' ἀρ. 7).

σ. 412: Διὰ χειρὸς ἐμοῦ δ η μ η τ ρ ί ο υ Χίου, τοῦ πίκλειν λ ώ τ ο υ, καὶ πρωτοφάλτου τῆς τῶν Σμυρναίων ἐκκλησίας. Αἴνεσις, μεγαλωσύνη, εὐχαριστία, ὕμνησις, προσκύνησις, δόξα, τιμὴ, καὶ κράτος, τῷ τρισηλίῳ βασιλεῖ καὶ πρυτάνι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ Θεῷ νομάρχῃ καὶ παντοκράτορι, τῷ ἐνισχύσαντί με σὺν τοῖς ἄλλοις πολλοῖς καὶ τόδε εἰς τέλος ἄξαι βιβλίον πρὶν ὁ θάνατος καταλάβει με.

Ἰδού, λοιπὸν ὦ φιλομουσώτατοι ψάλλται, τῇ τοῦ ὑψίστου κραταιᾷ βοηθείᾳ ἤνεγκον εἰς τέλος τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βίβλου προεκδοθεῖσαν μου ὑπόσχεσιν δι' ὠφέλειαν ὑμετέραν· εὐχεσθε οὖν ἀντιβολῶ ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν τὸν πανοικτίρμονα κύριον (ὁσάκις αὐτὴν ἐντυγχάνητε) καὶ ὑπερεμοῦ τοῦ πολλὰ κοπιάσαντος, ὅπως ἔξομεν ἅμα παρ' αὐτοῦ τὸν μισθὸν διὰ τῆς ὑπεραλλήλων πρὸς αὐτὸν ἐντεύξεως καὶ ἀξιώσοι ἅπαντας ἡμᾶς τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἐν χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

Ἐκ προσώπου τοῦ γράφαντος πρὸς τοὺς ἐντευξομένους στίχοι ἰδιωτικοί...

(ὅπως καὶ στὰ ὑπ' ἀρ. 7, 8, 12 χφφ.)

Γ'. Τὰ ὀνόματα τῶν μελογράφων καὶ οἱ προσωπικὲς συνθέσεις τοῦ Λώτου.

Ὁ Δημήτριος Λῶτος, κατὰ τὰ ἴδια τὰ λεγόμενά του, προσπάθησε νὰ συλλέξῃ μὲ κόπο καὶ ἐπιμέλεια ὅλα τὰ πονήματα τῶν διδασκάλων, καὶ μάλιστα τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν, τοῦ «παρόντος (τότε) αἰῶνος καὶ τοῦ ἤδη παρελθόντος»· δηλαδή τοῦ ΙΗ' καὶ τοῦ ΙΖ'. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ κατέστησε τὰ χειρόγραφα τοῦ Λώτου ἓνα πραγματικὸ θησαυρὸ κωδικοποιήσεως τῆς μουσικῆς παραδόσεως αὐτῶν τῶν αἰώνων. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα κυρίως οἱ Ἀνθολογίαι καὶ οἱ Παπαδικὲς τοῦ Λώτου. Στὸ Μαθηματάριο ὅμως καὶ τὸ Κρατηματάριο ἀνθολογήθηκαν καὶ συνθέσεις πολλῶν ποιητῶν τῶν βυζαντινῶν αἰώνων. Ἐτσι στὰ χφφ. τοῦ Λώτου παραλαμβάνουν οἱ κυριώτεροι διδάσκαλοι τῆς μουσικῆς τῆς βυζαντινῆς καὶ τῆς μεταβυζαντινῆς περιόδου.

Νομίζουμε ὅτι ἓνας πίνακας τῶν μελογράφων, ποὺ περιέχονται στὰ χφφ. τοῦ Λώτου, κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ, καὶ χρήσιμος εἶναι καὶ συμπληρώνει τὴ μελέτη αὐτὴ, δείχνοντας κυρίως τὸ τεράστιο ἔργο τῆς κωδικοποιήσεως ποὺ ἐπitéλεσε ὁ Λῶτος ἀνθολογῶντας τόσους διδασκάλους ἀπὸ, ποίος ξέρει, πόσα παλαιότερα χειρόγραφα. Ὁ κατάλογος αὐτὸς ἔγινε βάσει τῶν ὑπ' ἀρ. 3, 6, 7, 8, 9, 12 καὶ 13 χφφ.

Ἀγάθων μοναχὸς ὁ Κορώνης, Ἀθανάσιος Ἰβηρίτης, Ἀθανάσιος ἱερομόναχος, Ἀθανάσιος Πατριάρχης (ὁ Τορνόβου καὶ Ἀνδριανουπόλεως), Ἀμπελοκηπιώτης ἱερεὺς, Ἀναστάσιος Ραψανιώτης—Θετταλὸς, Ἀνδρέας Σιγηρὸς, Ἀνθιμος δομέστικος Λαύρας, Ἀντώνιος ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος, Ἀρσένιος ἱερομόναχος ὁ μικρὸς.

Γαβριὴλ τῶν Ξανθοπούλων, Γεννάδιος ἐξ Ἀγχιάλου, Γεράσιμος ἱερομόναχος ἀγιορείτης, Γεράσιμος ἱερομόναχος (Χαλκιόπουλος), Γερμανὸς Νέων Πατρῶν, Γεώργιος ἐξ Ἀθηνῶν, Γεώργιος δομέστικος τῶν Σγουροπούλων, Γεώργιος Κοντοπετρῆς, Γεώργιος Πανάρετος, Γεώργιος Ραιδεστηνός, Γιωβάσκος Βλάχος, Γρηγόριος δομέστικος, Γρηγόριος Μπούνης ὁ Ἀλυάτης, Γρηγόριος Σαββαΐτης.

Δαμασκηνὸς Θετταλὸς ὁ Ἀγραφορενδινιώτης, Δαμιανὸς ἱερομόναχος Βατοπεδινός, Δανιὴλ Λαμπαδάριος—Πρωτοψάλτης, Δανιὴλ μοναχός, Δημήτριος Δοκιανός, Δημήτριος δομέστικος, Δημήτριος Μάτσωρ Ραιδεστηνός, Διονύσιος, Δοσίθεος, Δούκας Συρόπουλος, Δωρόθεος Δύστρας.

Εὐαγγεληνὸς Σκοπελίτης·

Θεοδόσιος ἱεροδιάκονος Χῖος, Θεοδόσιος ἱερομόναχος, Θεόδουλος Αἰνίτης, Θεόδουλος δομέστικος Κατακαλῶν, Θεόδουλος μοναχός, Θεόδωρος δομέστικος Καλλικράτης, Θεοφάνης Καρύκης·

Ἰάκωβος ἐπίσκοπος Σίδης, Ἰάκωβος Πρωτοψάλτης, Ἰάκωβος Χῖος, Ἰωακείμ Βιζύης, Ἰωάννης Βλάχος, Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ἰωάννης διάκονος καὶ ἄρχων τῶν ἐκκλησιῶν, Ἰωάννης (λαμπαδάριος) ὁ Κλαδᾶς, Ἰωάννης Λάσκαρης, Ἰωάννης ἱερεὺς Πλουσιαδηνός, Ἰωάννης Πελοποννήσιος, Ἰωάννης Πρωτοψάλτης, Ἰωάννης δομέστικος Τζακνόπουλος, Ἰωάσαφ νέος Κουκουζέλης·

Καρβουνανιώτης, Κλήμης ἱερομόναχος Λέσβιος, Κοσμᾶς ἱερομόναχος Ἰβηρίτης ὁ Μακεδών, Κουκουμᾶς, Κύριλλος Τήνου ὁ Μαρμαρινός, Κωνσταντῖνος ἐξ Ἀγχιάλου, Κωνσταντῖνος Μαγουλᾶς·

Λαλοῦτζος, Λαυρέντιος Ἀσιμοπετρίτης, Λογγῖνος ἱερομόναχος·

Μακάριος ἱερομόναχος Βερροιώτης, Μαλλαζός, Μανουήλ Ἀγαλιανός, Μανουήλ Μαῖστωρ Ἀργυρόπουλος, Μανουήλ Βλατηρός, Μανουήλ Γαζῆς, Μανουήλ Γούτας, Μανουήλ Μέγας Ρήτωρ, Μανουήλ Πλαγίτης, Μανουήλ Πρωτοψάλτης, Μανουήλ Χρυσάφης ὁ λαμπαδάριος, Μάρκος Γοτθίας, Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Ξανθοπούλων, Μάρκος Μητροπολίτης Κορίνθου, Μελέτιος ἱερομόναχος Σιναΐτης ὁ Κρῆς, Μελχισεδὲκ ἐπίσκοπος Ραιδεστοῦ, Μιχαήλ Κουκουλᾶς, Μιχαήλ Μυστάκων, Μπαλάσιος ἱερεὺς καὶ Νομοφύλαξ·

Ναθαναήλ Νικαίας ὁ Κρῆς, Νεκτάριος (ἱερομόναχος ὁ Γρημάνης), Νικηφόρος Ἡθικός, Νικόλαος Ἀσσάν ἐκ Κύπρου·

Ξένος (Πρωτοψάλτης) ὁ Κορώνης·

Παγκράτιος ἱερομόναχος, Παῖσιος μοναχός, Παναγιώτης Ἰβαμόγλου Σκοπελίτης, Παναγιώτης Χαλάτζογλου, Πέτρος Βυζάντιος (Πρωτοψάλτης), Πέτρος Λαμπαδάριος ὁ Πελοποννήσιος, Πέτρος Μπαρδάκης(;) μαθητὴς τοῦ Θεοδοσίου, Πέτρος Μπερεκέτης·

Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων·

Φίλιππος Γαβαλᾶς, Φωκᾶς Δομέστικος·

Χουρμούζης ἱερεὺς, Χριστόφορος Μυστάκων, Χρυσάφης ὁ νέος καὶ Πρωτοψάλτης.

Οἱ Συνθέσεις τοῦ Λώτου.

Ὁ σπουδαῖος «Πρωτοψάλτης τῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας» Δημήτριος Λῶτος δὲν ἦταν μόνο κωδικογράφος καλλιτέχνης καὶ

ποιητής, ὅπως τὸν γνωρίσαμε, ἀλλ' ἦταν καὶ μελοποιὸς — «ὃς καὶ μελουργὸς Συμυρνάων κατεστάθη»⁵⁰.

Μέχρι τώρα στὴ σχετικὴ βιβλιογραφία ἀναφέρεται μόνο τὸ ὄνομα τοῦ μεταξὺ τῶν μελογράφων ποὺ περιέχονται στὰ χειρόγραφα τοῦ. Ἡ ἀναλυτικὴ ὅμως περιγραφὴ τῶν ἀγιορειτικῶν χειρογράφων Βυζαντινῆς Μουσικῆς μᾶς καθιστᾷ γνωστὲς τὶς ἐπὶ μέρους συνθέσεις τοῦ. Οἱ συνθέσεις αὐτὲς εἶναι κυρίως Χερουβικά, Κοινωνικά καὶ Θεοτοκία μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν δείγματα τῆς μελουργικῆς τοῦ τέχνης. Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ συνθέσεις αὐτὲς τοῦ Λώτου ἀνθολογήθηκαν ἀπὸ ἄλλους κώδιογράφους⁵¹, δείχνει ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἀσήμαντα πράγματα· ἀντίθετα ἀπηχοῦσαν τὴ συμυρναϊκὴ παράδοση τῆς ψαλτικῆς μαζὶ μὲ τὶς συνθέσεις τοῦ διδασκάλου τοῦ Θεοδοσίου ἱεροδιακόνου τοῦ Χίου.

Οἱ συνθέσεις τοῦ Λώτου, ποὺ περιέχονται στὰ χειρόγραφα τοῦ, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: (Βάση γιὰ τὴν εὐτακτὴ παρουσίᾳ τους ἐδῶ λαμβάνεται τὸ χφ. 330 τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου — πλὸ πάνω ἀρ. 7).

I. Εἰς τὸν Πολυέλεον.

Σιν. 1441, φφ. 54-102.⁵² «*Ἡμέτερον*» ἤχος δ' Δόξα σοι ὁ ἐν Τριάδι ὑμνούμενος
» Τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου

II. Εὐλογητάρια.

Σιν. 1441, φφ. 43-54. «*Ἡμέτερον*» ἤχος πλ. α'

III. Μεγαλυνάρια Θ' ὠδῆς.

Ξ. 330 φ. 165r «*Ετέρα σύνθεσις ἡμετέρα κατὰ τὴν τάξιν Σμύρνης*»
ἤχος α' Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου... Τὴν τιμιώτεραν τῶν Χερουβίμ

» φ. 165r ἤχος β'	»
» φ. 165v » τρίτος	»
» φ. 165v » δ'	»

50. Βλ. πλὸ πάνω χφ. ἀρ. 12.

51. Βλ. πρόχειρα, Δαμασκητὸν Ἀγραφορενδινώτην στὸν κώδικα Μονῆς Ξηροποτάμου 305 καὶ Νικηφόρον ἱερομόναχον στὸν κώδικα Δοχειαρίου 341.

52. Οἱ παραπομπὲς σὲ συνθέσεις

τοῦ Λώτου, περιεχόμενες στὸν Συναϊτικὸ κώδικα 1441, γίνονται στὰ φύλλα ποὺ περιέχουν ἐνόητες ὁμοειδῶν συνθέσεων, διότι δὲν ἔχουμε ἀναλυτικὴ περιγραφὴ τοῦ κώδικα κατὰ φύλλο.

»	φ. 165v	»	πλ. α'	»	»
»	φ. 166r	»	πλ. β'	»	»
»	φ. 166r	»	βαρύς	»	»
»	φ. 166v	»	πλ. δ'	»	»

IV. Δοξολογίαι.

- Σιν. 1441, φφ. 137-216 «Έτερα σύνθεσις, Δημητρίου Χίου»· ἤχος πλ. β'.
- » » «Δημητρίου Χίου»· ἤχος πλ. δ'.

V. Ἀσματικά.

«Ἅγιος ὁ Θεός» τῶν Δοξολογιῶν.

- Σιν. 1441, φφ. 1-3 «Ἀσματικά εἰς μερικὰς Δοξολογίας συνοπτικῶς συνθεμένα παρ' ἐμοῦ Δημητρίου Χίου Πρωτοφάλτου Σμύρνης...»
- » φφ. 137-210 (περιέχονται τρία ἀσματικά εἰς ἤχον α')

VI. Χερουβικά.

- Σιν. 1441, φφ. 219-282. «Έτερα σύνθεσις χερουβικῶν· σύνθεσις ἐμοῦ Δημητρίου Χίου, Πρωτοφάλτου Σμύρνης»· (πλήρης σειρὰ ἐξ 8 Χερουβικῶν· ἀνὰ ἕνα σὲ κάθε ἤχο).

- Ξ. 330, φ. 255r ἤχος α' «Έτερα συνοπτικά⁵³ σύνθεσις ἐμοῦ Δημητρίου Χίου, Πρωτοφάλτου Σμύρνης»·

ἤχος α' Οἱ τὰ Χερουβίμ βλ. Ἀγ. Π. 132, σ. 590

»	φ. 255v	ἤχος β'	»	»	σ. 591
»	φ. 256r	ἤχος τρίτος	»	»	σ. 592
»	φ. 256v	ἤχος δ'	»	»	σ. 592
»	φ. 257r	ἤχος πλ. α'	»	»	σ. 593
»	φ. 257v	ἤχος πλ. β'	»	»	σ. 594
»	φ. 258r	ἤχος βαρύς	»	»	σ. 595
»	φ. 258v	ἤχος πλ. δ'	»	»	σ. 595

53. Εἰς τὸ χφ. τοῦ Λώτου τῆς Μονῆς Ἀγίου Παύλου 132 (ὑπ' ἀρ. 6) καὶ στίς σελίδες 590-595 εὐρίσκεται μία σειρὰ ὀκτὼ χερουβικῶν (ἕνα σὲ κάθε ἤχο) μετὴν ἐπιγραφῆς: «Έτερα συνοπτικά, σύνθεσις

ἡμετέρα». Δὲν εἶναι εὐκόλο τὴν νῦν γίνῃ σύγκριση ἀν πρόκειται γιὰ τίς ἴδιες συνθέσεις ἢ ὄχι. Αὐτὴ ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ ἐιδικὰς μουσικολογικὰς γνώσεις.

(Τὰ αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ στὸν Σιν. 1441, φφ. 219 - 222, μὲ τὴν ἐπιγραφή· «Συνοπτικῶν ἐμοῦ Δημητρίου Χίου».

Ξ. 330, φ. 260r «Ἡμέτερον»·

ἤχος πλ. δ' Τοῦ δείπνου σου Ἀγ. Π. 132 σ. 601

» φ. 262v «Ἡμέτερον συνοπτικόν»·

ἤχος πλ. α' Σιγησάτω » σ. 608

VII. Κοινωνικά.

Ξ. 330, φ. 269r «Ἡμέτερον»· ἤχος α' Αἰνεῖτε Ἀγ. Π. 132, σ. 627

» 273r » ἤχος β' » » σ. 632

» 274r » ἤχος β' » »

» 278v » ἤχος τρίτος » » σ. 638

» 283r » ἤχος δ' » » σ. 650

» 284r » ἤχος δ' » »

» 287r » ἤχος πλ. α' » » σ. 661

» 287v «Καὶ ἄλλο»· ἤχος πλ. α' » »

» 290r «Καὶ ἄλλο»· ἤχος πλ. β' » » σ. 667

» 290v » ἤχος πλ. β' » »

» 294v «Ἡμέτερον»· ἤχος βαρὺς » » σ. 676

» 295r «Καὶ ἄλλο»· ἤχος βαρὺς » »

» 298v «Ἡμέτερον»· ἤχος πλ. δ' » » σ. 684

» 299r «Καὶ ἄλλο»· ἤχος πλ. δ' » »

» 302r «Ἔτερον, ψαλλόμενον τῇ Παρασκευῇ, σύνθεσις ἡμετέρα»· ἤχος βαρὺς Σωτηρίαν εἰργάσω

» 303r «Ἡμέτερον» (ψαλλόμενον τῷ Σαββάτῳ)· ἤχος πλ. δ' Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω

» 307r » ἤχος πλ. α' Ποτήριον σωτηρίου
(Τὸ αὐτό, ἀλλ' εἰς ἤχον δ' εὐρίσκεται
εἰς χφ. Ἀγ. Π. 132, σ. 703).

» 307v «Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων, ἡμέτερον»·

ἤχος πλ. α' Κύριε, ἡγάπησας εὐπρέπειαν

» 310r «Ἡμέτερον»· ἤχος α' Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

» 311r » ἤχος τρίτος » »

» 312r » ἤχος βαρὺς » »

» 312v » ἤχος πλ. δ' » »

» 313v » ἤχος δ' Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους

» 322v » ἤχος βαρὺς Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον

- Ξ. 330, φ. 323v «Εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ἡμέτερον»
 ἤχος α' Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν
 » 326v «Σύνθεσις ἡμετέρα ἐκ τῶν τοῦ κυρ Πέτρου Λαμπα-
 δαρίων» (τοῦ Πελοποννησίου). ἤχος πλ. α' Ὑπομέ-
 νων ἐπέμεινα τὸν Κύριον (Κοινωνικὸν εἰς μνήμας
 ἀγίων γυναικῶν).
 (Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ Κοινωνικά εὐρίσκονται καὶ στὸν Σιν.
 1441, φφ. 309 - 320 καὶ 331 - 359).

VIII. Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

- Ξ. 330, 327v «Συνοπτικὸν ἡμέτερον»
 ἤχος πλ. β' Κατευθυνθήτω Ἀγ. Π. 132, σ. 765
 » 328v «Ἡμέτερον» ἤχος α' τετραφώνος, Νῦν αἱ δυνάμεις
 » 329r «Καὶ ἄλλο ἡμέτερον» ἤχος δ' »
 («Ἔτερον εἰς ἤχον πλ. β'
 Νῦν αἱ δυνάμεις εἰς Ἀγ. Π. 132, σ. 771).
 » 331r «Ἡμέτερον» ἤχος δ' Γεύσασθε
 » 331r » ἤχος πλ. δ' »
 (Τ' ἀνωτέρω καὶ εἰς τὸν Σιν. 1441, φφ. 320 - 325).

IX. Θεοτοκία μαθήματα.

- Ξ. 330 φ. 341v «Ἔτερον θεοτοκίον, ἡμέτερον» ἤχος τρίτος Τὴν
 ὥραιότητα
 » 351r «Σύνθεσις ἡμετέρα, μιμούμενος κατὰ τὸ δυνατόν τὸ
 ὄφος τῶν νεωτέρων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει
 κυρ Ἰωάννου καὶ κυρ Δανιὴλ τῶν Πρωτοψαλτῶν»
 ἤχος δ' Δύναμις τοῦ Ὑψίστου (Οἶκος ἐκ τοῦ Ἀ-
 καθίστου).
 » 353r «Ἔτερος οἶκος, σύνθεσις ἡμετέρα μὲ τὸ ἴδιον ὄφος»
 ἤχος δ' Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων
 » 371v «Ἔτερον θεοτοκίον, σύνθεσις ἡμετέρα» ἤχος πλ. δ'
 Περιστάσεις καὶ θλίψεις (Πρβλ. καὶ Σιν. 1441,
 φφ. 359 - 405).

X. Κρατήματα.

- Σιν. 1441, φφ. 438-441 (Δύο κρατήματα διὰ καλοφωνικοὺς εἰρμούς·
 τὸ ἓνα σὲ ἤχο πλ. β' καὶ τὸ ἄλλο σὲ ἤχο πλ. δ').

XI. Ὁ Ἀμωμος.

- Ξ. 330, φ. 433v «Ἀμωμος συνοπτικὸς ψαλλόμενος εἰς κοιμηθέντας
κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας Σμύρνης· σύνθεσις
ἡμετέρα».
- Στάσις α', ἦχος β' Ἀμωμοὶ ἐν ὁδῷ, Ἀλληλούϊα.
- » 434r Στάσις β', ἦχος πλ. α' Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με.
- » 435r Στάσις γ', ἦχος πλ. δ' Καὶ ἐλέησόν με, Ἀλλη-
λούϊα· ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμὲ (Καὶ στὸν Σιν. 1441,
φφ. 441 - 443).

Πηγελόπη Γρ. Στάθη